

DARK FANTASY

ผู้สัง เล่ม 1 ตำนานกุญแจทองคำ วิญญูรตน

Chaiya

1

เด็กชายไม่รู้ว่าจะตัวเองอยู่ที่ไหน

เขาหมายถึงเขาเกือบจะรู้ อาการคล้ายกับชื่อของใครสักคนติดอยู่ตรงปลายลิ้น แต่ไม่สามารถถ่มออกมาได้ บางขณะใกล้จะ निकออกเต็มที แต่แล้วความทรงจำกลับกระเด็นหายไปในความมืดสลัวที่กำลังรุกล้อมเข้ามา จะว่าไป ความมืดเข้าถึงตัวเขาแล้ว มันสัมผัสต้นคอ ซึมผ่านเนื้อผ้า ซอนไชไปตามแผ่นหลังขึ้นเหงื่อจนคันยิบ

ที่นี่ที่ไหน

เด็กชายกวาดสายตาไปรอบๆ จุดที่ยืนอยู่นี้คือ กลางสี่แยกของถนนในเมือง ถนนที่ควรจะมีรถราคับคั่งกลับว่างเปล่า ถนนทั้งสี่สายทอดลึกลงไปในความมืด ตึกรามบ้านช่องเบียดเสียดกันจนเป็นเงาตะมึน ตึกสองหลังตรงนั้นคืออาคารพาณิชย์ อาคารขนาดมหึมาที่อยู่เบื้องหลังคงจะเป็นห้างสรรพสินค้า มีสะพานลอยข้ามถนนพาดผ่าน ค้างลงมาเป็นร้านรวงว่างเปล่า ร่มคันใหญ่ของเหล่าแม่ค้าวางเรียงรายเป็นแนว บางจุดก็เหลื่อมซ้อนกัน ร่มบางคันผ้าใบฉีกขาดและปลิวตามแรงลมดูราวกับมือที่

กำลังก๊วกเรียก

เด็กชายหันขวับกลับมามองเบื้องหน้า พลันตระหนักถึงแสงสีส้มซีดจางทางมุมขวา มันคือไฟจากราสีเหลืองที่กำลังกะพริบซ้ำๆ จังหวะกะพริบของมันช้ามากจนดูผิดปกติ สีส้มหม่นมัวหรือลงจนดับมืด แล้วค่อยสว่างขึ้นราวกับมันมีเปลือกตาและกำลังเปิดปิดอย่างอ่อนล้า พุดถึงแสงไฟ ทางซ้ายของเขามีแสงไฟส่องสว่างอยู่ เป็นแสงไฟข้างถนนสีส้มนวลส่องอยู่เหนือป้ายรถเมล์ เป็นจุดที่มองแล้วชวนให้รู้สึกอบอุ่นปลอดภัยมากกว่าชอกมุมอื่นๆ

เขาก้าวตรงไปทางนั้นทันที

อย่างน้อยก็รู้ว่าอยู่ในเมือง... เมืองร้าง เสียงกระซิบผุดขึ้นในหัวเปล่า ไม่ใช่หรอก ยังมีแสงไฟมุมขวามืออยู่ตรงนั้นตรงนี้ และนั่นหมายถึงต้องมีผู้คนอาศัยอยู่ มันแค่อาจจะ... เป็นเวลาอีกมากก็เท่านั้นเอง ลมกระโชกผ่านไปรอบหนึ่ง ก่อให้เกิดเสียงแกรกรากกราคูคไปกับผิวถนนซึ่งเขาบอกตัวเองว่าเป็นแค่เสียงถูพลาสติกเหลือทิ้ง แต่ใจยังไม่วายนึกถึงอย่างอื่นจนได้ เขานึกถึงมือที่กำลังก๊วกเรียกบนคันร่วม ตอนนี้นั้นมันไม่ได้แค่ก๊วกอยู่บนนั้น แต่มันผลักไสตัวเองจนตกลงบนพื้นและคืบคลานมาตามถนน

บ้าน

เด็กชายทรุดลงบนม้านั่งป้ายรถเมล์ภายใต้แสงไฟซึ่งดูหม่นมัวกว่าครั้งแรก ฉับพลันปรากฏว่าอะไรหลายอย่างไม่เป็นไปดังคาด แทนที่ม้านั่งจะทำจากเหล็กหรือพลาสติก กลับกลายเป็นแผ่นไม้ผุพัง เขาไม่ไผ่คำหลังคาเพิงมุงหญ้า มีสังกะสีสนิมเขลอะสออดแซมอยู่สองแผ่น ใต้คานหลังคาเป็นแผ่นไม้เขียนด้วยถ่านระบุตัวเลขสายรถเมล์ที่วิ่งผ่าน

หากไม่ใช่ความฝัน ก็คงเป็นภาวะเพี้ยนๆ อะไรสักอย่างที่เกิดจากสมองทำงานผิดปกติ ความกลัวกำลังบิดเป็นเกลียวอยู่ในช่องท้องเขา มันไต่กระดืบขึ้นมาตามลำคอ ทำให้เขาอยากจะร้องให้อยู่รอมร่อ

ร้องไห้หรือ นั่นไม่เข้าท่าเอาซะเลย

ใจเย็น คั้งสติหน่อย

เขาไม่ใช่เด็กแห่งขี้แยที่จะตกเป็นเบี้ยล่างให้ใครต่อใครแก้ง แต่ก็ไม่ใช่ว่าพวกเด็กอันธพาลหัวทึบที่ชอบเที่ยวระรานคนอื่นไปทั่ว เขาไม่ได้เป็นพวกหัวกะทิหรือเรียนแยะ ไม่ได้ตัวเล็กหรือโตเกินวัย อาจจะมีความน้อย แต่ก็นับว่าห่างไกลจากคำว่าเด็กอ้วน ใช้คำว่าล่ำสันในแบบของคนอายุสิบสี่ปีจะเหมาะสมกว่า อาจให้คำจำกัดความสั้นๆ ได้ยากว่า เขาเป็นเด็กประเภทไหน ใช้คำว่า *เด็กธรรมดา* คงเหมาะสมที่สุด

แต่ไม่ใช่เสียทีเดียว อย่างน้อยเด็กรุ่นราวคราวเดียวกันก็ให้การยอมรับนับถือเขา เขาเป็นคนประเภทที่พร้อมจะเป็นผู้นำในการเล่นอะไรแปลกๆ เป็นเด็กที่จะจุคประตักคามือแล้วโยนใส่เป้าหมายอะไรสักอย่างเป็นเด็กที่จะก้าวผ่านประตูบ้านผีสิง หากถูกท้าทาย

เด็กแบบนั้นจะไม่ร้องไห้

เขาจึงห้ามตัวเองด้วยการชนหน้าลงกับฝ่ามือ ภูหน้าแรงๆ ลดข้อศอกวางบนเข่าพลงก้มมองพื้น เขาเห็นเท้าตัวเอง รองเท้านั้นยางกับถุงเท้าคาร์สัน ไม่แปลกใจ เหมือนกับว่าเขารู้อยู่แล้วว่า ชุดที่สวมอยู่คือกางเกงขาสั้นกับเสื้อสีขาว ซึ่งเป็นเครื่องแบบของนักเรียน ม.ต้น ชุดที่เขาสวมไปโรงเรียนทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี ส่วนวันศุกร์ยกเว้นเพราะมีวิชาพลศึกษา อ้อ ยกเว้นวันพุธด้วยหรือเปล่านะ วันพุธต้องแต่งชุดลูกเสือหรือเปล่า เขาไม่แน่ใจ และมันไม่ใช่สิ่งที่ควรจะขบคิดตอนนี้

คำถามคือ เขามาทำอะไรอยู่ข้างนอกกลางคึกอย่างนี้ แดมอยู่ในชุดนักเรียนด้วย

ไม่มีคำตอบผุดขึ้นมา รอบตัวคงมีเพียงความเงียบงัน อันที่จริงไม่ใช่ความเงียบสนิทเสียทีเดียว มีเสียงลมหวีดหวิวเป็นระยะ เสียงก๊อก-แก๊กอยู่ตามมุมมืด เสียงครีคราค และเสียงอื่นๆ ดังจากที่ไกลๆ

สถานการณ์คล้ายกับเกมบางเกมที่เขาเคยเล่น แบบว่า ฐู่ๆ ก็โผล่มาอยู่กลางเมืองรกร้างว่างเปล่า เหล่าซอมบี้ซุ่มซ่อนอยู่ตามมุมมืด แล้วเมื่อตัวแรกเดินเจอจะออกมาจากมุมตึก พระเอกของเกมซึ่งรอท่าอยู่แล้ว

พร้อมอาวุธครบมือก็จะเปิดฉากยิง ข้อแตกต่างคือ เขาไม่มีปืนสักกระบอก หรือต่อให้มี เขาก็คงยิงไม่เป็น หรือต่อให้ใช้อาวุธเป็น เขาก็ไม่คิดว่าตัวเอง ใจแข็งพอจะฆ่าตัวอะไรได้หรอก ให้ตายเถอะ เขามั่นแค่เด็กอายุสิบสี่ปี เองนะ เขาไม่ควรจะอยู่ตรงนี้

เด็กชายลุกขึ้นยืน สอดสายตามองหาอะไรก็ตามท่ามกลางความมืดสลัว

"สะ...สวัสดิ์" เขาตะโกน "มีใครอยู่แถวนี้หรือเปล่า"

ไม่มีเสียงตอบ มีเพียงเสียงตัวเองดังสะท้อนกลับมาแว่วๆ เขาเกือบจะปล่อยโฮออกมาอยู่แล้ว ตอนที่เสียงดังมาจากทางสี่แยกจุดที่เขาเดินจากมาเมื่อไม่กี่นาทีก่อน เป็นเสียงรถยนต์คันหนึ่งเบี่ยงตรงมาด้วยความเร็ว และกำลังจะข้ามสี่แยก อะไรบางอย่างบอกเขาว่า คนขับเร่งเครื่องเพื่อข้ามแยกให้ทันเวลา ก่อนไฟเหลืองจะเปลี่ยนเป็นแดง แม้จากจุดนี้มองไม่เห็นสัญญาณไฟจราจร แต่เขารู้สึกอย่างนั้น ยังรู้อีกว่ามันเป็นรถเก๋งยี่ห้อฮอนด้า แสงไฟหน้าสาดเป็นลำมั่วๆ เครื่องยนต์คำรามราวกับเสียงสัตว์ตัวใหญ่ แล้วพอเลยกลางสี่แยกมานิดหน่อย กลับมีเสียงหนักๆ ดัง...ปึก! ตามด้วยเสียงล้อบนถนนดังเสียดๆ น่าแปลกที่ดูเหมือนพื้นดินจะสั่นสะเทือนตามไปด้วย รถโถงไปด้านข้างจับเข้ากับขอบทางเท้า จากนั้นจอดสนิท

เงียบกริบ

เด็กชายแน่ใจว่า มันไม่ได้ชนกับอะไร สิ่งที่เขาเห็นคือทางโค้งตลอดไป รถมืดมาแล้ว...ราวกับว่าชนเข้ากับบางอย่างที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า จนรถเสียหลักไปด้านข้าง ลักษณะรถที่โถงไปนั้นไม่ใช่จากการหักหลบสิ่งใดๆ แต่มันบวกกับแรงสะท้อนจากการชนต่างหาก นั่นดูไม่น่าเป็นไปได้

หัวใจเขาเต้นกระหน่ำอยู่ในอก ขณะตาเบ็งมองรถคันนั้น อาจเป็นหมาสักตัวก็ได้ หมาสีคำสักตัวที่วิ่งทะเลาะทะเลาะฝ่าความมืดออกมาตัดหน้ารถ แล้วทำไมถึงต้องกลัขนาดนี้ กลัวลนลานจนอยากจะกรี๊ดร้อง เสียง

ปึก นั้นรากับจะสันสะเพื่อนอยู่ในกระดุกเขา

อย่างปูปับ...อาจจะไม่เกินห้าวินาทีหลังจากนั้น...รถเร่งเครื่องอีกครั้ง ขอบกระຈังหน้ารถครูดกับขอบทางเท้า ส่วนหัวสายงอแก่งก่อนเบิ่งเต็มกำลังมาทางเขา เด็กชายทำอะไรไม่ถูกอยู่ชั่วขณะ ก่อนคิดตัวไปที่ริมถนน

"เคี้ยว!" เขาตะโกน วาดมือไขว้กันเข้าๆ ออกๆ "คุณครับ! เคี้ยวก่อน!"

แต่รถคันนั้นวิ่งผ่านรากับเขาไม่ได้อยู่ตรงนั้น ทั้งที่ขาข้างหนึ่งของเขาก้าวลงไปบนผิวถนนแล้ว ไฟท้ายสีแดงริบหรี่ของมันหายไปในความมืด เสียงเครื่องยนต์แผ่วลงจนคล้ายกับเสียงฟาร้องอยู่ที่ไกลๆ กระทั่งเงียบไปในที่สุด

เขาเดินกลับมายังป้ายรถเมล์ประหลาด ความคิดง่ายๆ ผุดขึ้นมา... โทรศัพท์ เขาถนนลานล่างกระเป๋ากางเกง ทว่าไม่พบอะไร ไม่มีอะไรทั้งกระเป๋าค้ายและขวา ใจหล่นวูบขณะคบบมือไปตามกระเป๋าคบและขย่ำเนื้อผ้าไปทั่วตัว แม้แต่ส่วนที่ไม่น่าจะจะมีอะไรซ่อนอยู่ได้

เขาจำได้ว่ามีโทรศัพท์มือถืออยู่เครื่องหนึ่ง มีเพลงอยู่ในนั้นเพียงมีเกมทีเล่นเกือบจะเข้าขั้นเสพติดอยู่หลายเกม โดยเฉพาะเกมรถแข่ง แต่ตอนนี้มันหายไปแล้ว ไม่มีแม้แต่เศษเหรียญ

ทั้งเนื้อทั้งตัวไม่มีอะไรเลยนอกจากร่องเท้าไม่ได้ซัักกับชุดนักเรียนขึ้นเหงื่อ กางเกงเหม็นอับเหมือนสวมมาหลายวัน เสื้อเปื้อนฝุ่นมอมแมมสาบเสื่อซีกขวามีคราบแห้งกรังอะไรสักอย่างติดอยู่ ขวนให้คิดว่าเขาอาจจะทำน้ำอ้อคลมหกรดตัวเอง หรือไม่ก็ล้มหน้าคะมำใส่กองขยะ

ลมพัดกรูกรียวมาจากทางสี่แยกอีก

เขาหันมองตาม ตอนนั้นเองมือของใครคนหนึ่งคว้าหมับที่ข้อมือซ้ายของเขา เด็กชายร้องจ๊าก กระดกตัวถอย มือลิกกลับเลื่อนหลุด แต่ก็คว้าใหม่อย่างรวดเร็ว

"เจ้าหนู" เจ้าของมือพุด ในแวบแรกเด็กชายบอกได้ทันทีว่าเป็น

ตาแก่ขอทาน หรือไม่กี่คนจรรจัด เสื้อผ้าเก่าขาดรุ่งริ่ง "เจ้าหนูน้อย มาทางนี้"

"คุณ..."

"มาสิ มาสิ" ชายจรรจัดว่า

"ไปไหนครับ"

"มาสิ มาทางนี้"

มือสกปรกข้างนั้นแข็งแรงอย่างไม่น่าเชื่อ เล็บเขี้ยววันจิกเข้าไปในเนื้อเด็กชาย

"ปะ...ปล่อยผมนะ"

ชั่วขณะหนึ่ง ใบหน้าของคนจรรจัดดูแก่ขึ้นอย่างน้อยอีกสิบปี ริวรอยปรากฏชัด ดวงตาพุ่งโปนออกมา ริมฝีปากรั้งเป็นรอยยิ้มแสบๆเผยซี่ฟันแหลมเหลือง

"มาสิ มา..."

"ปล่อยผมนะ!"

ถ้าเทียบกับในเกม นี่อาจจะจะเป็นซอมบี้ตัวแรก

เสียงอะไรบางอย่างดังมาอีก เด็กชายบอกไม่ได้ว่าคือเสียงอะไร มันคงครีครืออยู่ในความมืดคล้ายกับวัตถุอะไรสักอย่างเลื่อนไถล หรือไม่ก็เป็นการครูดเสียดสี อย่างไรก็ตามก็ฟังดูไม่เหมือนเสียงอะไรที่เขาเคยได้ยินอยู่ดี มีอะไรสักอย่างดั่งอุ๊แบบฟู่ฟ่าอยู่ด้วย จากนั้นเป็นเสียงร้อง

เสียงหายใจพืดพาด เสียงฝีเท้าร้อนรนย่ำตรงมา

"บ้าจริง" ชายขอทานปล่อยมือ วิ่งกลับเข้ามามุดตึกไปอย่างรวดเร็ว ชั่วโมงที่เด็กชายทันได้เห็นสีหน้าตื่นตระหนกของคนขอทาน มันเป็นสีหน้าของคนที่ถูกฉกฉวยเหยียบเสียสติ เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่รู้ว่าอะไรกำลังมา แต่อย่างน้อยนั่นคือสัญญาณเตือนถึงอันตราย

เด็กชายหันรีหันขวางไม่รู้จะทำอย่างไร

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามามากขึ้น ชั่วอึดใจมีเงาคำวิ่งฝ่าความมืดสลัวมาตามถนน

ข้างป้ายรถเมล์มีถังขยะอยู่สองใบ แต่ไม่ยังเป็นถังแบบบ้านๆ หรือ

สไตร์ลูกทุ่งเช่นเดียวกับเพ็ญรอรด มันยังคงเป็นดังคู่สำหรับแยกขยะเปียก และแห้งแบบคนเมือง นั่นคู่จะเป็นที่ซ่อนเคียวที่ดีที่สุดในยามนี้ เด็กชาย ผลุปเข้าไปหลบหลังถังขยะทันที

เสี้ยววินาทีที่มีคนวิ่งโผล่เข้ามาในรัศมีแสงหม่นมัวของไฟส่องถนน ความอยากรู้อยากเห็นทำให้เด็กชายยับยั้งศีรษะเลยขอบถังขยะออกไปมอง สถานการณ์ และจากมุมนี้สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

น่าแปลกที่แสงไฟเหนือหัวสว่างมากขึ้น นอกจากนั้นยังดูราวกับ ปรับมุมเงยขึ้นเพื่อสาดแสงใส่เป้าหมาย คล้ายกับเราปรับมุมของโคมไฟ คนที่โผล่มาเป็นผู้ชายในสภาพรุ่งริ่งยับเยิน อายุราวห้าสิบปี เสื้อผ้าที่สวม ครั้งหนึ่งคงเคยเป็นชุดสูทหรู แต่ตอนนี้ขาดเป็นริ้ว อีกทั้งยังดูเหมือนจะ เปื่อยยุ่ย แขนและคอมีแผลดลอก เส้นผมซึ่งเหลือน้อยเต็มทีชี้ฟูโค่เค่ ชาย คนนั้นโกนหัวหมดแล้ว ขาบักป้อแป้อยู่กลางแสงไฟ หันซ้ายหันขวาเพื่อ หาที่ซ่อน แล้วหันขวับมองข้างหลังด้วยสีหน้าตื่นตระหนกบิดเบี้ยว เด็กชาย ไม่เห็นมีอะไรอยู่ตรงนั้นนอกจากลมพัดผ่านไปรอบหนึ่ง ชายแปลกหน้า ตัดสินใจวิ่งไปข้างหน้า ทว่าไปได้แค่สามก้าวก็มีอันต้องสะดุดล้มหน้าคะมำ

เหมือนสะดุดขาตัวเองล้ม แต่น่าฉงนที่ไม่มีแรงลุกขึ้นอีก สิ่งที่ชาย คนนั้นทำคือจิกผิวหนังน คีบคลานไปข้างหน้า สองหรือสามวินาทีต่อมา เด็กชายจึงเข้าใจ มีอะไรบางอย่างงอกออกมาจากหลังชายคนนั้น สมอง น้อยๆ ของเขากำลังบอกว่านั้นคือค้ำมิดต่างหาก มิดปักอยู่กลางหลัง ชายคนนั้นเกือบบิดค้ำมิด ทว่าอีกใจหนึ่งไม่อยากจะยอมรับ เพราะมันเร็วจน ไม่น่าเชื่อว่ามิดจะปลิวมาจากที่อื่นแล้วปักอยู่ตรงนั้น แบบว่าเขาสะดุดขา ตัวเองล้มลง แล้วค้ำมิดค่อยโผล่งอกขึ้นมาทีหลัง

ลมพัดผ่านความมืดเบื้องหลังชายผู้มีสภาพรุ่งริ่งอีกระลอกหนึ่ง ใครอีกคนก้าวโผล่เข้ามา เสียงฝีเท้ากระทบผิวดนดัง กิก กิก เป็นจังหวะ แซ่มซ่า เด็กชายจับตามอง สิ่งแรกที่เห็นคือรองเท้าเก่าคร่ำก่ำเข้ามาใน รัศมีแสงไฟ น่าจะเป็นบุตหนังพื้นแข็ง กางเกงขายาวเป็นผ้าดิบสีดุน ไม่ใช่ ยีนแต่น่าจะทนทานพอกัน สูงขึ้นไปเด็กชายเห็นชายเสื้อโคดสีน้ำตาลแกว่ง

พะเยิบตามจังหวะก้าวเดินราวกับปีกค้างคาวที่หุบอยู่ รอบเเวคาคเต็มขัดเส้นโตไว้ แล้วสุดท้ายเป็นหมวกปีกกว้าง จนเงามีคจากปีกหมวกบคบังใบหน้า

ชายผู้มาใหม่เดินมาหยุดอยู่ห่างจากชายที่กำลังกระดืบตัวบนพื้นมองนิ่งเฉย อาจจะด้วยความสังเวชหรือไม่ก็เพื่อหน่าย ลักษณะการแต่งตัวบวกกับท่าทางมาดเข้ม ชวนให้เด็กชายนึกถึงตัวละครในเกมหลายเกมตัวละครประเภทที่เป็นนักฆ่ารับจ้าง อคติวนคกั๊บ บุคคลลึกลับผู้ไม่ขึ้นตรงกับฝ่ายใด หรืออะไรทำนองนั้น

น่าจะเป็นนักฆ่ามากกว่าอย่างอื่น นักฆ่าที่...มีพลังอำนาจ

ชายลึกลับสะบัดหน้ามาทางป้ายรถเมล์แล้วถ่มน้ำลายลงพื้น ยังคงไม่เห็นใบหน้า แต่ภายใต้เงาคำของปีกหมวกนั้นเด็กชายสาบานได้ว่าเห็นประกายตาใหวาบขึ้นขณะหนึ่ง ไม่ใช่วาบเพราะต้องแสงไฟ แต่มีประกายลุกจากนัยน์ตาโดยตรง

สามหรือสี่วินาทีที่นักฆ่ายืนนิ่งซึ้ง มองดูเหยื่อร้องครางพลางคืบคลาน จากนั้นก้าวเข้าไปเอาเท้าเหยียบหลังเหยื่อ แล้วคิงมีคออกมาราวกับคิงจากท่อนไม้สักท่อน

จากจุดนั้นเด็กชายได้เห็นอะไรที่ไม่น่าเป็นไปได้หลายอย่าง

ประการแรก เมื่อมีคถูกถอนออก แทนที่จะมีเลือดไหลพุ่ง กลับมีแสงเรืองๆ ส่องออกมาจากรอยแผล

ประการต่อมา มีคเล่มนั้นกลายเป็นเปลวไฟลุกโพลง มันไม่ใช่ไบมีคติดไฟ แต่เปลวไฟนั้นเองคือทั้งหมดของไบมีค

ที่น่าประหลาดใจกว่านั้น ชายบนพื้นถึงกับแอนตัวคั่นเสียงร้องเจ็บปวด ร่างกายแปรสภาพเป็นกลุ่มควันซึ่งยังมีเค้าโครงเป็นรูปร่างของมนุษย์ ใบหน้าหงนเงย ปากอ้ากว้างเสียจนหน้าผากย้วยย้อยมาข้างหลัง แล้วมีกลุ่มควันผุดขึ้นจากปากกลายเป็นศีรษะอีกที ในลักษณะศีรษะโผล่ออกมาจากปากตัวเอง มือสีเงินยวงเอื้อมคว้าอากาศ ค้างอยู่อย่างนั้นชั่วขณะหนึ่ง ก่อนส่วนที่เป็นนิ้วจะฟุ้งกระจายในสายลม แล้วด้วยเหตุผล

โคไม่ทราบ กลุ่มควันที่คล้ายจะฟุ้งกระจายกลับหควบรวมตัวกัน แปรเปลี่ยนเป็นคนที่มึนเนื้อหนังอย่างเก่า

เหยื่อฟุบหน้าลงกับพื้น แสงที่ส่องจากรอยแผลหล่นแล้วหายวับไป ไบมีคของชายลึกลับเองก็เปลี่ยนสภาพจากเปลวไฟเป็นใบเหล็กลอยอย่างที่ควรเป็น เจ้าตัวยกมันขึ้นพิจารณาคิดหนึ่ง รวากับจะตรวจดูความเสียหายที่อาจเกิดแก่อาวุธ หรือไม่ก็พิจารณาเพื่อขึ้นชมความงามของมัน ท่าทางของเขาบอกได้ยากว่าเป็นอะไรแน่ ด้วยการทำอย่างนั้นเองทำให้เด็กชายเห็นลักษณะของมีดชัดขึ้น มันเป็นมีดปลายแหลม มีส่วนคอดว่าตรงสั้นโค้งลงน้อยๆ คล้ายกับมีดของหมอผี ทว่าดูสวยงามและทรงพลังยิ่งกว่า บนสันของมันมีรอยหยักอ่อนช้อยที่เหมือนเปลวเพลิง ตัวไบมีคมีลวดลายสลักวิจิตร รวมทั้งอาจจะมีชุดของตัวอักษรอยู่ด้วย น่าแปลกที่อยู่ไกลขนาดนี้ยังเห็นได้ละเอียดขนาดนั้น

เด็กชายตัวแข็งทื่อ สมอยังไม่ยอมจำนนต่อสิ่งที่เพิ่งรับรู้ผ่านสายตา

"เอละ" ชายลึกลับพุดพลางเก็บมีดเข้าซองข้างเอว น้ำเสียงของเขาทุ้มกังวานประหนึ่งดังออกมาจากลำโพง "ได้เวลากลับบ้านแล้ว"

เขาก็มองขยี้มคอเสื้อผู้ชายบนพื้น ยึดตัวขึ้น จากนั้นลากเข้าหาริมถนนในท่าคว่ำหน้า ช่วงดูง่ายตายไม่ต่างกับลากตุ๊กตาคันนุ่น รองเท้าของเหยื่อครูดแกรกรากไปกับพื้นโดยไม่สามารถขัดขึ้นได้ แขนขาสันดิกๆ ปากร้องครางไม่เป็นคำ

"อย่าชี้แยะไปหน่อยเลยนะ รับรอง ถึงบ้านแล้วเจ้าจะเจ็บปวดกว่านี้อีกเยอะ" นักฆ่าว่า

เด็กชายกระโดดตัวหลบหลังถังขยะ ชุกหน้าลงระหว่างหัวเข่า พยายามหกดตัวให้เล็กมากที่สุด

นักฆ่าลากเหยื่อเดินคดเคี้ยวผ่านป้ายรถเมล์ห่างจากถังขยะราวหนึ่งเมตร ก้าวขึ้นทางเท้า รองเท้าของผู้เคราะห์ร้ายกระแทกกับขอบคอนกรีตดังบัก! บัก! ครูดไถไปกับพื้นซึ่งเกลื่อนด้วยถุงพลาสติก ไม้เสียบลูกชิ้น รวมถึงเศษเล็กเศษน้อยเช่นเปลือกลูกอม ชายลึกลับตรงไปหยุด

อยู่หน้าผนังตึกหลังหนึ่งซึ่งเยื้องกับถังขยะ เด็กชายพยายามต่อสู้กับความ
อยากรู้อยากเห็นแต่ไม่สำเร็จ จำต้องเบี่ยงตัวออกไปนิกหนึ่งเพื่อจับตามอง

ชายคนนั้น...ผู้ที่เหมือนนักล่าค่าหัวมากกว่าอย่างอื่น...ลึบบางอย่าง
ออกมาจากกระเป๋าสีเสื้อโคต แล้วใช้มันขีดบนผนังตึกเป็นรูปสี่เหลี่ยม
ผืนผ้าแนวตั้ง มีแสงสีส้มเรืองเรืองออกมาตามรอยขีด สุดท้ายวาดรูป
วงกลมไว้ทางริมซ้ายของสี่เหลี่ยม และวงกลมนั้นปูคูนออกมาเป็นทรง
ทันที ทำให้เด็กชายพอเดาออก สิ่งที่ใช้ขีดเส้นคงจะเป็นชอล์กหรืออะไร
ทำนองนั้น ช่องสี่เหลี่ยมนั้นคือประตู ส่วนที่ปูคูนคือลูกบิด

ว่าแล้วไม่ผิด นักล่าค่าหัวหมุนลูกบิดหลักประตูให้เปิดออก ผนัง
คอนกรีตเปิดอ้า เผยแสงสีส้มร้อนแรงส่องเรืองขึ้นมา ชวนให้คิดว่าชั้น
ใต้ดินของตึกหลังนั้นคือ โรงหลอมโลหะขนาดใหญ่ มือที่ขยำคอสี่อยู่
ดูคล้ายผู้นำสงสารให้ลุกขึ้นยืน แต่สองขาที่ย่อแผ่ ค่อยๆ ตก ดูเหมือน
ยืนด้วยกำลังข้อมือข้างนั้นมากกว่าด้วยกำลังขาตัวเอง

"เดินลงบันไดไหนหรือเปล่า" นักฆ่าถามที่อา

อีกฝ่ายครางตอบเสียงอ้อแอ้

"ถ้างั้นก็ลงลงไปก็แล้วกัน"

พูดจบ เขาก็ผลักเหยื่อลงไป มีเสียงตกกระแทก...ไถลลื่น...แทรก
ด้วยเสียงร้องแหบโหยที่คล้ายกับสะท้อนก้องขึ้นมาจากเหวลึก

ประตูเหวี่ยงปิด แสงเรืองไล่เป็นเส้นตามรอยแยกแล้วหายวับ ผนัง
ตึกกลับมาอยู่ในสภาพเดิม ชายนักฆ่าคืบปิกหมวกลงนิกหนึ่งแล้วนั่งค้าง
อยู่ในที่นั่น เหมือนนั่งฟัง เหมือนมีบางอย่างไม่ถูกต้อง

เด็กชายเพิ่งรู้ว่าวันนี้ตากำลังไหลอาบแก้ม เขาเป็นเหน็บ หลังคิง
เปรี้ยว ความเจ็บมันโผล่ลงมาราวกับเม็ดฝนล่องหน แม้แต่ลมที่กระโชก
กรูเกรียวก่อนหน้าก็นิ่งสนิท เด็กชายค่อยๆ ขยับศีรษะเพื่อหลบหลังถัง
ขยะ...เป็นแค่การเคลื่อนไหวเล็กน้อยเท่านั้น แค่เอียงนิดเดียวเหมือนที่คน
เราทำตามที่เราถ่ายรูปลดบัตรมักจะบอก เขาสาบานว่านั่นไม่ได้ก่อให้เกิด
เสียงใดๆ แม้สักนิด แต่กลับทำให้ชายคนนั้นหันมามองจนได้

อีกครั้งที่ดวงดาวาโรจน์ได้ปีกหมวก นักล่าซึกมีคออกจากฝัก ก้าวตรงมาสองสามก้าว แล้วหายวับมาเฝ้าอยู่ตรงหน้าเด็กชายราวกับเล่นกลไฟส่องถนนเหนือป้ายรถเมล์บิคเอี้ยวมาข้างหลัง จนโครงเหล็กลั่นเอี้ยดแสงสีส้มจักษ์ส่องจับเหนือถึงขะ

"อ้าว" นักล่าว่า "ยังมีลิงจ้อยอยู่ตรงนี้อีกตัวหนึ่ง"

"แม่จ๋า..." เด็กชายหลุดปากพูด

"พนันได้ว่าแม่ของเจ้าไม่อยู่แถวนี้" ชายนักล่าว่า เก็บมีดเข้าฝัก ล้วงเอาอะไรสักอย่างที่ดูคล้ายไอโฟนอย่างยิ่งออกมา "ชื่ออะไรเจ้าหนู"

เขาถอดหมวกออกแล้วเก็บเข้ากระเป๋าเสื้อโคตรราวกับเล่นกล นักมายากลยังต้องอาศัยความเร็วและการเบี่ยงเบนความสนใจ แต่ชายผู้นี้เพียงแต่ถอดหมวกออกอย่างปกติธรรมดา เกือบจะเข้าขั้นใจเย็นด้วยซ้ำ เมื่อลคมีองข้างตัว หมวกใบเบือเริ่มนั้นก็หายวับเข้ากระเป๋าเสื้อไปเลย ไม่ต่างกับเก็บพวงกุญแจหรือกระเป๋าตังค์

แสงไฟฉายใบหน้าของชายลิกลับ ผสมสั้นเกรียน จมูกโค้ง คางบิกบิน หนวดเคราครีบลามขึ้นมาถึงแก้ม ตอนนี้ดวงตาไม่ได้ลู่โหลงเป็นไฟ เพียงแต่จมลิกอยู่ในบ่าอย่างลิกลับ โดยรวมแล้วเหมือนกับเขาหลุดออกมาจากหนังควาบอยสมัยเก่าสักเรื่องหนึ่ง

"ข้าถามว่าเจ้าชื่ออะไร"

"ตะ...เติล" เด็กชายว่า "โตเติลครับ ผมชื่อโตเติล"

"ชื่อจริง ชื่อสกุล"

"ผมไม่..."

ชายลิกกลับโน้มตัวลงมาดูที่หน้าอกเสื้อเด็กชาย บนนั้นมีชื่อ-นามสกุลปักอยู่ เด็กชายเหลือบดูและจำชื่อตัวเองได้ในฉับพลันเช่นกัน

"น่าสนใจ" ชายคนนั้นพูด ขณะไล่สายตาดูข้อมูลในไอโฟน เด็กชายโตเติลถือโอกาสนั้นเขยิบตัวถอย ทว่าเพียงสายตาคู่ นั้นเหลือบมองก็ถึงกับต้องหยุดกึก "เจ้าไม่ควรอยู่นี่"

"อย่าทำอะไรผมนะ ผมกลัวแล้ว"

"ข้าต้องคิดอีกทีว่าจะทำอะไรกับเจ้า" ชายลึกลับว่า "ข้าเสร็จงานสำหรับวันนี้แล้ว และกำลังหิวด้วย ลูกขึ้น"

"คุณจะทำอะไรผม"

"ลุกขึ้นแล้วมากับข้า"

"ไม่!"

"เข้าไม่มีทางเลือก"

ไม่มีทางเลือกจริงๆ ไคเติลคิดอยู่ว่า จะลุกขึ้นวิ่งหนี แต่นั่นเป็นความคิดเหลวไหลไร้สาระ เขาเห็นแล้วว่าชายคนนี้จะทำอะไรได้บ้าง ที่สำคัญเสียงนั้นทรงพลังเกินกว่าจะขัดขึ้นได้ เด็กชายจึงลุกขึ้นยืนช้าๆ

ชายนักฆ่าหมุนตัวเดินนำหน้าไปตามทางเท้า เด็กชายก้าวตามอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก ทั้งระยะห่างราวสามถึงสี่ก้าว

ผมอยากกลับบ้าน...คำพูดผุดขึ้นในใจเด็กชาย แต่ไม่ก่อกำเนิดขึ้น ชายคนนี้จะส่งใครคนหนึ่ง กลับบ้าน ด้วยการผลักดันผ่านประตูลึกลับลงไป เด็กชายจึงเปลี่ยนคำถามด้วยน้ำเสียงอ้อมอ้อม

"จะพาผมไปไหน"

"ข้าเพิ่งบอกไปว่ากำลังหิว"

"ผมก็หิวเหมือนกัน แต่นั่นไม่ใช่คำตอบนะ ผมถามว่า..."

"หุบปากแล้วตามมา"

เสียงนั้นเฉียบขาดเกินกว่าจะได้ตอบ

เด็กชายหุบปาก แล้วตามไป

พวกเขาเดินไปตามถนนสายหลัก ลงทางลาดค้ำเล็กน้อย ก่อนเลี้ยวซ้ายหักศอกเข้าสู่ถนนอีกเส้น เสียงฝีเท้าของผู้นำทางดังสะท้อนเบาๆ คล้ายกับตอนโผล่มา เด็กชายถือโอกาสนี้มองสำรวจรอบตัว สองข้างทางเป็นตึกตึ๊งตระหง่านเบียดกันอยู่ในความมืดราวกับหม่อมวลยักษ์กำลังถลึงกลับ สายลมที่พัดกรู่ออกมาจากซอกซอยดูเหมือนลมหายใจของพวกมันที่พยายามระงับความตื่นเต้น...นั่นเป็นความคิดที่บ้ามาก ความจริงคือเขา

รู้แล้ว ที่นี่คือกรุงเทพมหานครนั่นเอง แต่เป็นกรุงเทพฯ ในแบบที่มีคทิม และผิคนไป ป้ายรถเมล์แถวนี้ยังดูเป็นสีฟ้าทันสมัย มีแสงไฟหม่นมัว อยู่ตรงนั้นตรงนี้ เป็นไฟข้างถนนบ้าง ไฟฟ้าส่องลอคจากหน้าต่างบ้าง มี รถยนต์จ่อกระเกาะระกะอยู่ตามไหล่ทาง ทว่าไม่มีสัญญาณการเคลื่อนไหว ของผู้คน ไม่มีใครเลนนอกจากพวกเขา

เมืองร้างแล้ว...

ต้องเป็นความฝันแน่ๆ

แต่ในฝันคนเราคิดไม่ได้ไม่ใช่หรือ ตั้งแต่จำความได้โตเติลฝันมา นับครั้งไม่ถ้วน ไม่ว่ามันจะพิลึกพิลั่นขนาดไหนเขาก็ไม่เคยใช้ความคิด ใคร่ครวญได้เลย อีกอย่าง หากนี่เป็นความฝันจริง เขาควรจะสะดุ้งตื่น ตั้งแต่ตอนที่ผู้ชายเสื้อผ้ารุ่งริ่งคนนั้นถูกมีดเสียบแล้ว หรือไม่กี่ตอนที่ผู้ชาย คนนี้หายตัววบบมาอยู่ตรงหน้าเขา

เด็กชายลองทำอะไรโง่ๆ แบบที่หนังผีชอบทำกัน คือหยิกแขนตัวเอง...และเขารู้สึกเจ็บ

โอเค

เขาหมายถึงเขาไม่โอเค แต่โอเคที่รู้แล้วว่ามันไม่ใช่ความฝัน

บ้าจัง ยิ่งคิดมากยิ่งสับสน เขาไม่ใช่พวกเด็กเรียนที่เอาแต่คิดนั่น คิดนี่จนหัวฟูนะ เขาเป็นเด็กที่กล้าจะเดินเข้าบ้านผีสิงต่างหาก

คิดได้ดังนั้น โตเติลจึงบอกตัวเองว่าจะเลิกคิด แล้วเพียงก้าวขา ตามผู้นำทางลึกลับไป

แต่ครู่หนึ่งเขาก็อดคิดไม่ได้อีก มันยากพอๆ กับห้ามเด็กเลิกไม่ให้ กินทอฟฟี่หรือแอบเล่นเกมบนแท็บเล็ตของผู้ใหญ่ หรือยากในทำนองเดียว กับห้ามไม่ให้คนหนุ่มสาวเข้าเฟซบุ๊กเมื่อเปิดคอมพิวเตอร์ เขาอายุสิบสี่ปี เพิ่งจะหัดแต่งตัวอยู่ในโลกไซเบอร์ได้ไม่นานยังคิดงอแงมเลย นี่ถ้ามี โทรศัพท์อยู่ในมือนะ เขาคงต่ออินเทอร์เน็ตเช็กอินไปแล้ว — อยู่ตรงไหน สักแห่งในเมืองร้าง withนักฆ่าลึกลับที่มีมีดเป็นไฟและเก็บหมวกใบใหญ่ ไว้ในกระเป๋าเสื้อ #น่ากลัวจนเบบ

ไร้สาระ! เด็กชายหันหัวแรงๆ พยายามตั้งสติ เขาพบว่าความกลัวเริ่มลดลงไปมากแล้วในลักษณะเดียวกับสายตาของคนเราที่ปรับตัวในความมืด เขารู้สึกเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น โกลั้เคียงกับไคเติลคนที่เพื่อนๆ จะยกนิ้วให้เวลาปล่อยมุกเด็ดหรือไม่ก็ก่อเรื่องแฉงๆ แต่ยังคงมีความคิดฟุ้งซ่านแบบสะเปะสะปะปั่นหัวอยู่ เด็กชายสูดหายใจเข้าลึก บอกตัวเองให้คิดอย่างเป็นระบบในเรื่องที่ควรคิด อย่างเช่นชายคนนี้จะพาเขาไปไหน และถ้าถึงเวลาจวนตัวขึ้นมา เขาจะอย่างไร หากต้องถูกผลักผ่านประตูบ้าง นั่นลงไป จะขัดขึ้นอย่างไรเพื่อให้รอด จะเป็นไปได้หรือไม่ที่จะ...แย่งมิดเล่มนั้นมา

เด็กชายเหลือบมองบุคคลเบื้องหน้า มองชายเสื้อโคตแกว่งพะเยิบตามจังหวะก้าว พลังคิดถึงมิดที่เสียอยู่ในช่องข้างเอว บ้า! เป็นไปไม่ได้หรอกที่จะแย่งมา คงยากพอๆ กับใช้ตะเกียบคีบแมลงวันตัวเป็นๆ หรืออาจจะยากกว่านั้นเสียอีก แต่อย่างไรก็ตาม หากจำเป็นจริงๆ เขาคิดว่าจะลองพยายามดู

ทำไมไม่ฉวยโอกาสวิ่งหนีไปตอนนี้เลย หนีไปตายเอาดาบหน้าดีกว่า แบบนั้นไม่ดีหรอก เพราะถ้าชายคนนี้คิดจะทำร้ายเขาก็คงทำร้ายไปแล้ว หรือถ้าคิดจะจับตัวไป ทำไมถึงปล่อยให้เดินเป็นอิสระอย่างนี้

เพราะเขาคิดว่าเด็กอย่างแกไม่มีปัญญาหนีต่างหาก แกเป็นลูกหมาตัวน้อยๆ ที่เดินตามคนแปลกหน้าค้อยๆ

ยังไม่แน่ว่าเขาเป็นคนดีหรือคนร้าย

คนที่ขว้างมิดปักหลังคนอื่นและตะลงไปในประตูนั้นยังเป็นคนดีได้หรือ

อย่างน้อยก็ยังไม่ทำอะไรเรา

เขาบอกว่าหิวจำได้ไหม เมื่อกินเสร็จแล้วก็จะจัดการแกค่อ หรือบางทีเขาอาจจะชอบเล่นเนื้อเด็กมาอย่างกินก็ได้ นั่นคือเหตุผลว่าทำไมเขายังเก็บแกไว้สดๆ รับประทาน มีโอกาสแล้วรับประทานไป!

จะให้ไปไหน อาจจะมีขอมบี้ก็ได้

ตัวอะไรก็ไม่น่ากลัวเท่าเจ้าคนนี่หรอก

อาจจะใช่ แต่...

นี่เขากำลังคุยกับตัวเองหรือ เมลอคิสสะเปะสะปะไร้สาระอีกแล้ว
แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าสิ่งที่เสียงในหัวพูดก็ดูมีเหตุผลอยู่

โตเติลซังก็เฝ้าเฝ้า เงยหน้าขึ้นมอง เกือบจะตัดสินใจหันหลังวิ่งอยู่
แล้ว หากไม่เห็นว่ายานักฆ่ากำลังสอดตัวผ่านประตูบานหนึ่ง มันไม่ใช่
ประตูเวทมนตร์ที่สร้างขึ้นบนกำแพง เป็นแค่ประตูกระจกธรรมดาของ
ร้านค้าอะไรสักอย่าง เด็กชายหันมองข้างหลัง หันมองรอบตัว จากนั้น
กลับมามองประตูอีก...นักฆ่าคนนั้นเข้าไปข้างในแล้ว แสงไฟที่ส่องลอด
ช่องประตูกำลังหรี่ลง ขณะบานประตูก็กลับด้วยแรงสปริง

เขารู้สึกเสียส้นหลังวาบ กระจกได้ทันที่ว่าข้างนอกนี้เต็มไปด้วย
อันตรายสักแค่ไหน แน่แน่นอนว่าต้องมีจอมปี นอกจากนั้นก็อาจมีมนุษย์
หมาป่า ผุ่งค้ำควากระหายเลือด เอเลี่ยน หรือแม้แต่แมลงสาบกลาย
พันธุ์ ความคิดที่จะวิ่งหนีไปให้ห่างชายคนนี้เป็นเรื่องเหลวไหลน่าหัวเราะ
เป็นเรื่องผิดมหันต์ มีแต่คนโง่เท่านั้นที่จะวิ่งหนีที่พึ่งเดียวของตัวเอง

เด็กชายถลาเข้าหาประตู แล้วเปิดผางออก ก่อนมันจะทันได้จับปิด

ชั่วแวบหนึ่งภาพปรากฏขึ้นในหัวว่า มือของจอมปีสักตัวยืนมา
กระซกคอเสื้อเขาจนหายใจหลัง ก่อนทันได้สอดตัวผ่านประตู...

แต่ความเป็นจริงไม่มีอะไรอย่างนั้น

ทว่าสิ่งที่อยู่หลังบานประตูก็ไม่ใช่ว่าจะคิดอย่างที่คุณคิดเช่นกัน

โตเติลเอาหลังพิงประตูไว้ ภาพมือแห่งกรังของชากศพใน
จินตนาการซ้อนทับกับภาพห้องอาหารเบื้องหน้า ใจเขายังเดินโครมคราม
ขณะชิมซบอย่างช้าๆ ภายในนี้ไม่ใช่ภัตตาคาร ไม่ใช่กระทั่งร้านอาหาร
เล็กๆ ที่ตกแต่งแบบอบอุ่น ไม่มีผู้คนนั่งจิบเครื่องดื่ม หรือหัวเราะพูดคุย
พลางคักอาหารเข้าปาก จะว่าไปแล้วไม่มีใครเลยนอกจากนักฆ่าคนนั้น
กับใครอีกคนที่แต่งตัวคล้ายบาร์เทนเดอร์ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์

เด็กชายตระหนักในเวลาต่อมาว่า การตกแต่งร้านของที่นี่ช่างเป็นอะไรที่ขัดแย้งกันอย่างสุดโต่ง เข้าชั้นมั่วซั่ว ทางซ้ายมีโต๊ะอาหารขาพับได้แบบบ้านๆ ปูทับด้วยผ้าปูโต๊ะลายโลโก้เป๊ปซี่เข้าคู่กับเก้าอี้พลาสติก แบบที่คุณจะเห็นได้ตามร้านอาหารข้างทาง ส่วนทางขวาโต๊ะเก้าอี้ดูหรูขึ้นมาหน่อย โต๊ะไม้ดีไซน์เก๋ มีแจกันแก้วทรงสูงปักกุหลาบหนึ่งดอก จะว่าไปนั้นมันโต๊ะเก้าอี้ร้านไอศกรีมสเวนเช่นส์ซัคๆ แต่บางที่อาจจะจะเป็นของเคเอฟซีก็ได้ ส่วนตรงกลางมีโซฟาแบบที่ใช้ในโรงแรม ซึ่งเก่าขาดจนสปริงโผล่ให้เห็น นอกจากนั้นยังมีโต๊ะวางหม้อสุกี้ ที่ดูเหมือนว่าแขกกินเสร็จไปเนิ่นนานแล้ว ทว่าไม่มีพนักงานมาเก็บกวาด

ลิกเข้าไปในร้านเป็นเคาน์เตอร์บาร์เก่าโหมม ไฟคิสโก้จั่วลูกหนึ่ง ดูเหมือนโมบายล์ห้อยอยู่บนเพดานและหมุนเอียงๆ อย่างไม่เต็มใจ ดูเหมือนจะใช้ประดับมากกว่าใช้งานจริงๆ ไฟสีส้ม เขียว เหลือง เคี้ยวหมวน เคี้ยวหุคสลักกัน ไม่ไกลกันมีโทรทัศน์เก่าเก็บอยู่ในโครงเหล็กยึดติดกับเพดานหันหน้ามาทางโต๊ะลูกค้า บาร์เทนเดอร์รูปร่างผอมแห้งยืนอยู่ตรงนั้น...หลังเคาน์เตอร์บาร์...หน้าตาไม่ชวนรับแขกนัก โบผูกคอของเขาเอียงลู่ แขนเสื้อยืดพับถึงข้อศอก แถมหมวดเคราขึ้นครีมีได้ไหนกแก้มชูปตบ เบื้องหลังเขามีขวดหลายแบบตั้งกะพรองกะแพรงอยู่บนชั้นวางท่ามกลางโถยแมงมุม ชวนให้คิดว่าไม่มีใครจะต้องขวดพวกนั้นนานมาแล้ว

นักข่านั่งอยู่บนเก้าอี้ทรงสูงหน้าบาร์เทนเดอร์ วางข้อศอกข้างหนึ่งบนเคาน์เตอร์พลางเคาะนิ้ว ทำราวกับลืมนไปแล้วว่ามีเด็กคนหนึ่งติดตามมาด้วย

โตเคิลผละจากประคูดุ เดินเข้าไปอย่างไม่แนใจนัก

นักข่าหันมามอง กระดกข้อมือขึ้นทีหนึ่งเป็นการเชื้อเชิญ แล้วหันไปเคาะนิ้วเรียกความสนใจบาร์เทนเดอร์ซึ่งกำลังมองเหม่อ เด็กชายเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ข้างๆ ซึ่งสูงจนเขาต้องเขย่งเอาก้นขึ้นไปนั่ง และเท้าก็ลอยเหนือพื้นสี่ตุ่น

"ข้าเดาว่าคงจะเหมือนเคย" นักข่าพูดกับบาร์เทนเดอร์ "เจ้าได้อิน

ข้าโหม บริกร!" บาร์เทนเดอร์หันมามอง กระตุกยิ้มเจื่อนนิดหนึ่ง จากนั้น
ขยับไปก้มๆ เงยๆ มองหาของใต้เคาน์เตอร์

"เอ่อ..." ไทเคิลพูดได้แค่นั้น

"ท่าทางเจ้าจะหิว" นักฆ่าว่า

"ครับ มากเลย"

"ข้าหวังว่าเจ้าคงทำให้มากพอจะมีกินนะ"

"ว่าไงนะ" เด็กชายเลิกคิ้ว เมื่อสบตากับคู่สนทนาเขาจึงพูดใหม่ให้
สุภาพขึ้น "เมื่อที่คุณว่าจะไรนะครับ"

"ข้าถามว่าเจ้าอยากกินอะไร นั่นละที่ข้าหมายถึง"

"เอ่อ ถ้าได้ไก่ทอดจะดีมาก ถ้าไม่มีแค่แซนวิชก็ยั้งดี หรือข้าว
ไข่เจียวก็ได้...ใช่ ข้าวไข่เจียวดีกว่า" ไทเคิลพาลามไปเรื่อย "ได้กัด้วยครับ
แต่...เดี๋ยวก่อน ผมไม่มีเงินนะครับ"

"เงินหรือ" นักฆ่าหัวเราะ

"โทรศัพท์ผมก็หายด้วย แบบว่าไม่รู้สิ ผมทำอะไรไม่ค่อยได้"

"ไม่แปลกที่เจ้าจำไม่ได้ อีกอย่าง ที่นี้ไม่ต้องใช้เงินหรอก"

"อ้าว เหนอครับ"

"หากเจ้าทำได้ เจ้าก็จะได้กิน"

"ทำอะไรไว้เหอครับ ผมไม่เข้าใจ"

บาร์เทนเดอร์ยืดอกขึ้น ยกถาดอาหารวางบนเคาน์เตอร์ตรงหน้า
ชายนักฆ่า เด็กชายมองแล้วต้องกะพริบตาปริบๆ บนถาดมีถ้วยใบเล็กๆ
ที่คนทั่วไปมักใส่น้ำซุสหรือน้ำจิ้ม แต่ที่เห็นอยู่นี้คือใบหนึ่งใส่ข้าว อีกสอง
สามใบนอกนั้นเป็นกับข้าวอย่างละหยิบมือ รวมถึงสิ่งที่ขาดไม่ได้คือขวด
น้ำแดงที่มีหลอดเสียบให้พร้อม ไทเคิลบอกได้ทันทีว่า นี่ไม่ใช่อาหาร
สำหรับคนปกติ แต่เป็น...

"ของไหว้เจ้าเหอ" ความคิดหลุดออกมาเป็นคำพูด

"อาหารของข้า" นักฆ่าหยิบขวดน้ำแดงคู่จากหลอด ในสายตา
ของเด็กชายมันช่างดูไม่เข้ากับบุคลิกลึกลับกับมีดพกที่เป็นเปลวไฟเอา

เสียเลย "หวังว่าของเจ้าจะดีกว่านี้นะ นี่ บริกร" เขาหันไปพูดกับบาร์-เทนเดอร์ "ช่วยดูให้ทีว่ามีอาหารของเด็กที่ชื่อ...เจ้าชื่ออะไรนะ"

"ไคเคิลครับ"

"ทางที่คียบอกชื่อจริงไปดีกว่า"

ไคเคิลจึงบอกชื่อจริงไป บริกรพยักหน้ารับแล้วก้มลงไปอุ่นวายเป็นเคาน์เตอร์อีก ระหว่างนั้นนักฆ่าก็จัดการกับอาหารเช่นไหว้ของตัวเอง คุณน้ำแดง ใช้นิ้วหยิบอาหารใส่ปากเคี้ยวจิบๆ ลำพังอาหารก็ดูอยู่แล้ว การกินโดยไม่มีข้อสงสัยยิ่งทำให้ดูแย่เข้าไปใหญ่ แต่ถึงกระนั้นไคเคิลก็ยังกลืนน้ำลายเอือก

นักฆ่ามองเด็กชาย หันไปเคาะโต๊ะ "ว่าไง มีอะไรให้เด็กกินบ้าง"

บาร์เทนเดอร์ยี้คตัวขึ้นมา "ไม่มีขอรับ" เขาบอก น้ำเสียงแหบกระด้าง

"ข้านี้กินอยู่แล้ว" นักฆ่าหันมาพูดกับเด็ก "เสียใจด้วยนะ สภพเจ้าดูไม่แย่เท่าไร ไม่น่าเชื่อว่าจะไม่ได้ทำไว้ แต่ข้าคิดว่าอาจจะยังไม่ถึงเวลาที่เจ้าจะได้กินมากกว่า"

ไคเคิลอ้าปากแล้วหุบ ไม่รู้จะพูดอะไร

"ไม่ใช่เข้าใจคำหอรกนะ แต่นี้คืออาหารของข้า เฉพาะข้าเท่านั้นที่กินได้ แม้ข้ายกให้ เจ้าก็กินไม่ได้หรอก" นักฆ่าหยิบถ้วยใบจิ๋วออกมาจากถาด วางตรงหน้าเด็กชาย ฝายมือเชื้อเชิญ คล้ายกับจะบอกว่า *ไม่เชื่อก็ลองดู*

เด็กชายมองหน้าอีกฝ่ายสลับกับถ้วยใบจิ๋ว สิ่งที่อยู่ในถ้วยน่าจะเป็นแดงกว่าผัดไข่

"เฮลสิ"

ไคเคิลมอง เอื้อมมือไปหยิบ ยกถ้วยขึ้นชด...เขาแทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าทำอย่างนั้น สมองมินงจนความคิดอ่านหนีคหน่วง เปรียบเหมือนนักมวยที่ถูกคู่ต่อสู้ต่อยคว่ำลงไปแล้วลนลานลุกขึ้นมาพยักหน้าให้กรรมการ...อย่างน้อยเขาก็มีสติพอจะไม่ใช้นิ้วหยิบกิน การยกชดน่าจะดู

ดีกว่า ทันทีที่อาหารแตะถึงปาก เสียงในหัวก็ดังขึ้น *แฮะ* ไตเคลือบจะพุดคำนั้นออกมา เพียงแต่ว่ารสชาติไม่ได้แย่นาคจะต้องพุดอย่างนั้นไม่ถึงกับอร่อย แต่มันไม่เลวเลยในยามที่หิวไส้ก็อย่างนี้ เขาจึงยกชดอีก

"อ้าว" นักฆ่าว่า "ชักไม่เข้าท่าแล้ว...อันที่จริงอาหารควรจะกลายเป็นชี้เฝ้าทันทีที่แตะปากเจ้านะ"

เด็กชายมองถ้วยอาหารอย่างงงๆ

ชายนักฆ่ายับเยี่ยงตัวเพื่อมองหน้าเด็กชายให้ถนัด ทำให้ชายเสื้อโคตขยับเปิด เผยให้เห็นมิดเลมนั้นเสียบสงบอยู่ในช่องด้านซ้าย แม้จะอยู่ในช่อง แต่มันยังแผ่พลังอำนาจออกมาจนไตเคลารู้สึกได้

"เจ้ากินอาหารเข้าได้"

"ครับ"

ชายนักฆ่ามองนิ่ง เด็กชายกะพริบตาปริบๆ ความเงียบชวนอึดอัดทวีความเข้มข้นขึ้น จนไตเคลต้องพุดว่า "แล้วไงครับ"

"มีความเป็นไปได้ข้อเดียวที่ข้า निकออก เจ้ากับข้าคงเคยเกี่ยวข้องเป็นญาติสนิทกัน มีบุญเก่าร่วมกันในเรื่องอาหาร" เขาว่า "หรือถ้าเป็นเหตุผลอื่น ก็คงเป็นหนึ่งในความลับดำมืดของสังสารวัฏ ซึ่งข้าไม่น่าจะมีภูมิความรู้"

"คืออย่างนี้นะครับ" เด็กชายพุดบ้าง "ผมไม่รู้ว่าคุณพุดอะไร ไม่เข้าใจสักนิด ไม่รู้ว่าตัวเองใส่ชุดนักเรียนออกมาข้างนอกทำไม ไม่เข้าใจสิ่งที่เห็น...มืดของคุณ ประตุนกกำแพง หรือแม้แต่โต๊ะเก้าอี้พวกนี้ มันประหลาดไปหมด นี่ยังคิดอยู่ว่าตัวเองฝันอยู่หรือเปล่า คำถามแรกที่ผมอยากจะถามเลยก็คือ ผมอยู่ที่ไหน"

"เจ้ากำลังโมโห" ชายหนุ่มพุดเรียบๆ

"เปล่า" ไตเคลรีบตอบ เขาไม่รู้ว่าตัวเองโมโหหรือเปล่า แต่เพิ่งตระหนักว่าพ่นคำพุดที่อึดอันออกไปอย่างไม่รู้ตัว และนั่นทำให้สถานการณ์ไม่ค่อยดีเท่าไร อาจทำให้ชายคนนี้ไม่พอใจก็ได้ "ผมขอโทษครับ คือ...ผมค่อนข้างสับสน"

"ไม่แปลก ที่นี่ย่อมแตกต่างจากสถานที่ซึ่งเจ้าจากมาอยู่แล้ว"

"อะไรนะครับ"

"เจ้ายังไม่รู้ตัวสินะ"

"คือ ผมพอจะรู้ว่าที่นี่คือกรุงเทพฯ แต่มันแปลกมาก ไม่เห็นจะมีผู้คนเลย แล้วก็..." เด็กชายเงยหน้ามองอีกฝ่าย "ใช่ไหมฮะ ที่นี้ใช่กรุงเทพฯ หรือเปล่า"

"เด็กน้อยเอ๋ย ข้าจะบอกให้เอาบุญนะ" นักฆ่าสบตาเด็กชาย "ที่นี้นะ คือโลกของคนที่ตายแล้ว"

2

ตายแล้ว คำนี้ไหลเอื่อยผ่านอากาศ...ซึมแทรกเข้าสมองอย่างช้าๆ

"อะ...ผมตายแล้วเหรอ"

"จำไม่ได้พูดเช่นนั้น" นักฆ่าเอ่ยเรียบๆ "ข้าบอกว่า ที่นี่คือโลกของคนตาย"

ไคเคิลอึ้ง งุนงง "แล้วมันต่างกันยังไง ถ้าที่นี่คือโลกของคนตาย ก็หมายความว่าผมตายแล้ว"

"ข้าว่าเจ้าควรใจเย็นกว่านี้นะ"

"ผมตายแล้วจริงเหรอ! ไม่จริงหรอก ผมฝันอยู่ต่างหาก ไม่จริง! ผมไม่เชื่อ!"

"หยุด"

เด็กชายชบหน้ากับฝ่ามือ "ไม่จริง" เขาถอนหายใจหนึ่งศีรษะ "ไม่จริง ผมยังไม่ตายเลย"

นิ้วมือของไคเคิลเสยผมสั้นเกรียนขึ้นไป น้ำหูน้ำตาเริ่มเล็ดออกมา

"ข้าบอกให้หยุด...หยุดไววายต่อหน้าข้า"

โตเติลชะงักกึก ทำนองเดียวกับเด็กเล็กที่ถูกผู้ใหญ่ทวาด แม้ว่าชายคนนี้จะไม่ได้พูดคงไปว่าเสียงพูดคุยกดกก็ตาม "ก็...ก็...ผมตายแล้ว"

"ถ้าตายแล้วทำไม" นักฆ่าพูดหน้าตาเฉย "สัตว์ทั้งหลายย่อมลู่ถึงความตายด้วยกันทั้งนั้น ไม่เห็นแปลกตรงไหน"

เด็กชายทำไม้ทำมือไม่รู้จะอธิบายอย่างไร "ผมยังไม่อยากตาย" เขาพูดออกมาจนได้ "ใครจะอยากตายล่ะ จริงไหม"

"ข้าไม่ได้บอกว่าเจ้าตายแล้ว"

"แต่คุณบอกว่านี่คือโลกของคนตาย"

"ใช่"

สมองของเด็กอายุสิบสี่ปีซึ่งเรียนระดับปานกลางเริ่มประมวลผล โตเติลแทบจะได้ยินเสียงครีคราของฟันเฟืองที่ไม่มีอยู่จริงในหัวดังลอคออกมาจากรูหูตัวเอง

"ผมอยู่ในโลกของคนตาย โดยที่ยังไม่ได้ตายนั่นแหละ" เขาพิมพ์

"เจ้าอาจจะตายแล้วก็ได้" นักฆ่าพูดอีก

"อ้าว! ตกลงยังไถกันแน่"

"เจ้ากำลังขึ้นเสียงกับข้าหรือ"

"ผมขอโทษ" เด็กชายลดระดับเสียงลง "แต่คุณทำผมงงไปหมดแล้ว"

นักฆ่าล้วงเจ้าสิ่งที่น่าสนใจที่หน้าตาล้ายไอโฟนออกมาอีก มันเป็นเครื่องมือรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า เพียงแค่ว่าขอบด้านบนมีเขาแหลมเล็กๆ งอกออกมาตรงมุมซ้ายและขวา ส่วนหน้าจอเป็นแบบทัชสกรีนแน่นอน เพราะตอนนี้เจ้าตัวกำลังใช้นิ้วเลื่อนดูข้อมูลอยู่

"ในนี้ไม่มีบอกว่าเจ้าถึงคราวตายแล้ว แต่ขณะนี้เจ้ากลับอยู่ในโลกของคนตาย" นักฆ่าอธิบายด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเบื่อหน่าย "เท่าที่ข้า निकออกมาคือความเป็นไปได้สองอย่างคือ หนึ่ง ข้อมูลของยมโลกผิดพลาดซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ หรือสอง วิญญาณเจ้าหลุดจากกายเนื้อด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง" เขามองประเมินเด็กชาย "ข้าว่าเจ้าคงไม่มีวิชาแก่กล้าถึงขั้น

ถอดกายทิพย์ออกไปเที่ยวรกรสสวรรค์ตามใจชอบได้หรอก จริงไหม"

"อะ...อะไรนะครับ"

"เจ้าอาจจะเดินตกท่อ หรือสะดุดล้มหัวฟาดด้วยอุบัติเหตุบางอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้" นักฆ่าไคร่ครวญ "ใช่ นานๆ ครั้งมันก็เกิดขึ้นได้"

"ตกลงว่าผมตายหรือยัง" ไทเคิลถามอีก

อีกฝ่ายถอนหายใจ "ข้าเกลียดเด็กจริงๆ" เขาเก็บไอโฟนเข้ากระเป๋าแล้วพูดต่อ "ที่ข้าพูดไปทั้งหมดยังไม่ชัดเจนพอหรือ"

"ไม่เลย"

"แล้วจะให้ข้าพูดยังไงอีก"

"ก็ผมไม่เข้าใจนี่ ผมไม่รู้ว่ ผม..."

"อย่าร้องไห้ละ"

ไทเคิลสูดซี่มูก เอาหลังมือปาดน้ำตา นิ่งไปนิดหนึ่งก่อนจะเงยหน้าขึ้น และเห็นว่านักฆ่าหันกลับไปจัดการกับอาหารของตนต่อแล้ว

"แล้วผมจะทำยังไงต่อละ ผมอยากกลับบ้าน" ไทเคิลเสียใจที่พูดอย่างนั้นออกไป "ไม่ใช่บ้านแบบที่ผู้ชายคนนั้นไปนะ ไม่เอาแบบ...ประตูบนกำแพง ผมหมายถึงบ้านจริงๆ"

"โลกมนุษย์" นักฆ่าพูดโดยไม่หันมามอง หยิบเมล็ดข้าวเข้าปากตามด้วยกับข้าวหนึ่งชิ้น

"ใช่! นั่นแหละที่ผมหมายถึง โลกมนุษย์ คุณต้องช่วยผมนะครับ"

"ไม่ใช่หน้าที่กงการอะไรของข้า"

"ไม่ได้ละ คุณเป็นคนพาผมมาที่นี่ คุณต้องช่วยผม"

ชายนักฆ่าหยุดเคี้ยว หันมามองพร้อมกับถอนหายใจ "เจ้าเด็กน้อยฟังนะ" เขาพูดชัดถ้อยชัดคำ "ถ้าเป็นเมื่อก่อนข้าจะเอามือเคียวฟันเด็กน่ารำคาญอย่างเจ้าแล้วคว้านไส้ออกมาเผาซะ ต่อให้ต้องแลกด้วยการลงโทษในกระทะทองแดงเป็นร้อยปีก็ตาม แต่บัดนี้ข้าพอจะมีขันติอยู่บ้าง บางทีข้าอาจจะได้เลื่อนภพภูมิเร็วๆ นี้ก็ได้ ฉะนั้นอย่ายั่วโทสะข้า เข้าใจไหม...ข้าถามว่าเข้าใจหรือเปล่า"

"คะ...ครับ"

"ถ้าเจ้าอยากกลับบ้านนักละก็ เห็นประตุนั้นไหม" นักฆ่าวางมือบนไหล่เด็กชาย เล่นเอาสะดุ้ง แล้วชี้ให้มองตามไปยังประตูห้องน้ำที่อยู่ด้านในของร้าน "หรือประตูบานไหนก็ได้ที่เจ้าพอใจ คำแนะนำที่ดีที่สุดที่ข้าให้เจ้าได้ตอนนี้คือ เลือกเอาประตูสักบานหนึ่ง นึกถึงบ้านของเจ้าให้ชัดๆ ข้าหมายถึงเจ้าต้องตั้งสมาธิให้ดีๆ แล้วเปิดประตู"

"ไม่แน่นอน ในเมื่อเจ้ายังไม่ถึงคราวตาย อาจจะกลับบ้านไปแบบเต็มตัวเลยก็ได้ แล้วเราจะได้ไม่ได้พบกันอีก แต่ถ้าไม่ หัวหน้าข้าจะเป็นคนตัดสิน เขาอาจส่งตัวเจ้าให้เจ้าหน้าที่ของยมโลก หรือไม่ก็ปล่อยให้เป็นผีเร่ร่อนไปจนกว่าจะถึงเวลาตายจริงๆ แล้วจากนั้นอาจเป็นข้าหรือผู้ส่ง-วิญญาณคนอื่นที่จะจัดการกับเจ้าตามขั้นตอน นี่เจ้าตามทันหรือเปล่า"

"เอ่อ ไม่รู้สิครับ" เด็กชายหันมองประตูห้องน้ำ สลับกับมองคู่สนทนาซึ่งชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ ในยามนี้ใบหน้าของชายลึกลับดูไม่น่ากลัวสักเท่าไร นัยน์ตาเขาไม่ถึงกับจมลึกในเบ้าจนผิดธรรมชาติ หนวดเคราคมเข้มชวนให้นึกถึงพระเอกหนังมากกว่าฆาตกร "คุณกำลังบอกว่าให้ผมนึกถึงบ้านแล้วเปิดประตุนั้น"

"ถูกต้อง"

"แล้วผมจะกลับบ้านได้..."

"หรืออาจจะไม่ได้"

"คุณเป็นนักฆ่ารับจ้างหรือครับ"

"บางครั้งข้าก็ฆ่า แต่เปล่า ข้าไม่ใช่คนฆ่าอย่างที่เจ้าคิดหรอก ข้าเป็นผู้ส่งวิญญาณ คอยส่งผู้คนที่หลงทางให้กลับบ้าน แต่ก็ไม่ใช่แบบที่กำลังช่วยเจ้าอยู่ตอนนี้"

"เมื่อที่คุณพูดคำว่าผีเร่ร่อนหรือเปล่า"

"ไปเสียเถิดเด็กน้อย" นักฆ่าพูด ออกแรงผลักตรงสะบักไหล่เด็กชาย "ไปสิ ก่อนที่เจ้าจะทำข้าหมดอารมณ์กินข้าวแล้วต้องชักมีดออกมาจริงๆ"

ไต่เตลก้าวขาอย่างงงๆ หันมามองหน้าอีกฝ่าย ขณะที่ขายังก้าวต่อ กระทั่งมาหยุดอยู่หน้าประตู

นักฆ่าขยับตัวบนเก้าอี้ ตั้งท่าจะกินข้าวต่อ แต่แล้วก็จำต้องหันไปมองเด็กชายผู้ที่ยังทำหน้ามึนงง ชายหนุ่มให้คำแนะนำโดยยกข้อศอกขึ้นมา กำมือหลวมๆ แล้วบิคกลางอากาศ พร้อมกับทำปากเอ่ยคำว่า *เปิด* อย่างไม่รู้สึ่มเสียง ทำราวกับกำลังสื่อสารกับเด็กที่เป็นใบ้ หรือไม่ก็เด็กสมองเสื่อมที่กำลังเรียนรู้วิธีการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐาน

เห็นดังนั้นไต่เตลจึงกระตุกข้อศอกขึ้นมา จับลูกบิด แล้วหมุนเปิด... โดยลืมไปว่าก่อนจะทำอย่างนั้นควรนึกถึง *บ้าน* ให้ชัดๆ เสียก่อน

ประตูบานนั้นผลักเปิดออก ไม่ใช่ด้วยเรี่ยวแรงของเด็กชายอย่างเดียว แต่เป็นเพราะแรงลมอ่อนๆ อันเกิดจากความเหลื่อมล้ำระหว่างภพ หรืออะไรสักอย่าง เด็กชายถลาผ่านธรณีประตูเข้าไป ไม่ใช่เพราะแรงลมอีกเช่นกัน ทว่าด้วยแรงดึงดูดอย่างอื่นซึ่งอยู่ลึกลงไปในระดับจิต

ไต่เตลกะพริบตาไล่อาการพร่ามัว ที่แรกเห็นผนังสีขาวบิดเบี้ยว ยีๆ หดๆ ก่อนหยุดนิ่ง เด็กชายหันมองไปรอบๆ ซึมซับภาพรอบตัวก่อนลงความเห็นว่า กำลังยืนอยู่ในโถงทางเดินของอาคารทันสมัยที่โฉบเฉี่ยวแห่ง หลอดฟลูออเรสเซนต์ส่องสว่างจากเพดาน บนผนังมีป้ายบอกทิศทางเก้าอี้พลาสติกติดกันเป็นแผงชิดผนัง ตู้น้ำดื่มแบบกดอยู่ตรงหัวมุม คนสวมชุดสีขาวเดินผ่านไป คนบนรถเข็นเลื่อนสวนทาง...วินาทีต่อมาเขาจึงรู้ว่าที่นี่คือโรงพยาบาลนั่นเอง

เด็กชายหันขวับมองข้างหลัง ประตูบานที่เขาหมุนเปิดเข้ามามีเปิดค้างอยู่ ด้านนี้ของประตูสว่างด้วยแสงสีขาวของหลอดไฟ ส่วนด้านนั้นดูหม่นมัวด้วยแสงเรืองสีส้ม ซึ่งจากมุมนี้เห็นส่องจับเก้าอี้เก้าตัวหนึ่งให้ทอดเงาบนพื้น เขายังนึกภาพออกว่าถัดไปทางขวา...เลยกรอบประตูไป...นักฆ่าคงกำลังนั่งละเลียดกับข้าวในถ้วยใบจิ๋ว พร้อมกับบริโภคนมแห่งที่ยืนอยู่ด้วยความห่อหุ้ม

เด็กชายมองกลับไปกลับมาระหว่างสองค้ำของประตู
ทางค้ำที่เขายืนอยู่ เสียงอะไรต่อมิอะไรดังทึบๆ คล้ายกับมี
กำแพงล่องหนขวางกั้น

ตอนนั้นเองเตียงพยาบาลคิคล้อฟุ้งเข้ามาจากโถงทางเดิน บรูซพยาบาลสองคนเกาะขอบเตียงคนละฝั่งช่วยกันผลักไสและประคองให้เตียงฟุ้งตรงทาง พยาบาลนางหนึ่งถึงวิ่งกึ่งเดินตามมาติดๆ ไคเทิลคิดว่าคนพวกนั้นจะชะลอความเร็วลง แต่เปล่า! เตียงกลับฟุ้งมาด้วยความเร็วเท่าเดิม จนเขาต้องกระโดดหลบไปด้านข้างเพื่อหลีกเลี่ยงให้

เด็กชายสับสน แต่ก่อนจะได้พูดอะไร สายตาก็มองร่างที่นอนอยู่บนเตียงซึ่งกำลังเคลื่อนไหวอย่างอัตโนมัติ...เป็นเด็กชายคนหนึ่งหน้าตาคุ้นๆ ดูเหมือนจะหิวแตก เลือคเปรอะหน้าอกนิดหน่อย ชุมนักเรียนเปื้อนฝุ่นมอมแมม โตเติลก็มองสภาพตัวเองแล้วพบว่า แทบอยู่ในสภาพเดียวกันเป๊ะ ใครอีกคนหนึ่งก้าวยาวๆ ตามหลังนางพยาบาลมา เขาหันไปมอง ทกอย่างจึงกระจำแจ้งแก่ใจ

"แม่!" เด็กชายร้อง

บุรุษพยาบาลเป็นเตียงคิโค้งผ่านโถงทางเดิน นางพยาบาลกับแม่ของเขาสาวเท้าตาม เขากะระแวงตัวจากผนังถลาตามไปคืดๆ พอพ้นหัวมุมก็เห็นบุรุษพยาบาลเป็นเตียงผ่านประตูห้องฉุกเฉินเข้าไปแล้ว

แม้ก้าวตาม แค้นงพยาบาลขวางไว้ "ญาติเข้าไม่ได้ นะคะ" ทั้งคู่
ยื้อยุดกันไปมา "รบกวนรอข้างนอก นะคะ ใจเย็นๆ ะ" เสียงนั้นไม่ถึงกับ
อื้ออึง แต่เบากว่าที่ควรเป็น

และแล้วนางพยาบาลก็ตามเข้าห้องฉุกเฉินไป ปล่อยให้แม่เซดลา
อ่อนแรงราวกับนกปีกหัก

"แม่" เด็กชายพุ่งเข้าหา ตั้งใจจับมือแม่เพื่อพุงไว้ ทว่าคว้าได้เพียงอากาศว่างเปล่า อันที่จริงไม่เชิงคว้าอากาศเสียทีเดียว ยังรู้สึกได้ว่าสัมผัสกับบางอย่าง แต่เมื่อรวบนิ้วเข้า มันกลับแตกสลายไป...ไม่ใช่แขนของแม่ที่สลาย...แต่เป็นนิ้วของเขาเองที่แปรสภาพเป็นหมอกควันหายๆ ชั่วครู่

จากนั้นรวมเข้ามาเป็นปกติ หลังจากนั้นเคลื่อนผ่านแขนแม่แล้ว ทำนองเดียวกับชายนำสงสารคนนั้นตอนที่นักฆ่าถอนมือออกจากหลัง

เด็กชายลองคว้าแขนแม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ผลลัพธ์ยังคงเดิม ดูเหมือนแม่ไม่รู้สึกรำคาญซ้ำ

แม่ก้าวขาอย่างป้อแป้เข้าหาแผงเก้าอี้พลาสติก ทรงลงนั่ง ชมมือกับใบหน้าเลอะน้ำตา ไตเคลือบก้าวตามไปนั่งข้างๆ "แม่ ได้ยินเคิลหรือเปล่า" ไม่มีปฏิกิริยาตอบ "แม่ นี่เคิลเอง เคิลอยู่ตรงนี้! ได้ยินไหม!"

ฉับพลันหญิงสาวเงยหน้าขึ้น ใช้สองมือเสยผมที่ยุ่งเหยิงไปข้างหลัง หัวใจเด็กชายเต้นโครมครามคิดว่าแม่จะหันขวับมามอง ทว่าแม่เพียงสูดซี่มุกและม้มปาก เห็นได้ชัดว่าต่อให้ตะโกนก็ังไม่ได้ยิน ที่เงยหน้าอย่างปุบปับนั้นเพื่อปลุกตัวเองให้เข้มแข็งเท่านั้น ไม่ใช่ได้ยินเสียงแว่ว หรืออะไรอื่น

ดูไม่ต่างกับฉากในละครน้ำเน่าทั่วไป วิญญาณพยายามสื่อสารกับคนเป็นอย่างไรผล

เขาคายแล้วจริงๆ

แม่ปากน้ำหูน้าตาทิ้ง ลูกขึ้นยืน ล้วงโทรศัพท์มือถือออกมากดเบอร์ยกขึ้นแนบหู แล้วเริ่มเดินพล่าน แม่กำลังคุยกับใครสักคน ทว่าในยามนี้เด็กชายได้ยินสรรพเสียงเพียงแว่วๆ ราวกับลอยมาจากที่ไกลแสนไกล

ครู่ต่อมาเขาคิดว่า ไม่มีประโยชน์ที่จะนั่งอยู่ตรงนี้ เหมือนในละครน้ำเน่าอีกเช่นกันที่เขาควรกลับไปดูร่างของตัวเอง ไปดูให้เห็นกับตา และใช่...เขาอาจจะลงนอนทาบลงไปด้วย จากนั้นก็...ป๊ิง ลูกขึ้นมาไอ้ต็อกแต็ก ขอนี้คึดมึงแก้กระหาย ละครบางเรื่องก็เป็นแบบนี้

เด็กชายผูกคูกขึ้น เดินตรงไปยังห้องฉุกเฉิน เขาจะงักอยู่หน้าประตูนิดหนึ่ง คิดว่าจะวิ่งผลุนผ่านเข้าไปเลยดีไหม เขารู้ว่าทำอย่างนั้นได้ แต่อะไรบางอย่างในใจกลับบอกให้เปิดประตูอย่างคนปกติจะคิดว่า การทำตัวแบบคนตายน่าจะเป็นทางไม่ดี ปรากฏว่ามีเขาจับลูกบิดเย็นเฉียบได้ เปิดออกได้ เช่นเดียวกับตอนที่เปิดประตูห้องน้ำเข้ามา...

ทว่าพอก้าวผ่านประตูเข้าไปข้างในแล้วเขาจึงรู้ มันไม่ใช่การเปิดประตูออกจริงๆ เช่นเดียวกับคนปกติที่ยังมีชีวิต ในความเป็นจริงประตูไม่ได้ขยับสัณฐาน ที่เห็นว่าเป็นนั้นเป็นแค่ความรู้สึก หรือเป็นภาพที่เขาสร้างขึ้นมาให้สอดคล้องกับกระทำเท่านั้น ทำนองเดียวกับการฝันในช่วงถึงหลับถึงตื่น หรือคล้ายๆ อาการผีอำ...ภาวะซึ่งบางครั้งเราเข้าใจว่าตัวขยับ พลิกนอนตะแคง หรือเอี้ยวตัวไปปัดนาฬิกาปลุก แต่สองหรือสามวินาทีต่อมาก็รู้ว่าที่จริงร่างกายไม่ได้ขยับเลย เป็นการโมเมเอาเองทั้งนั้น

ภายในห้องจัดจ้ายด้วยแสงไฟ หมอกับพยาบาลหยิบเครื่องมือเครื่องมือเดินกันให้วุ่น จนเขาต้องขยับหลบในบางจังหวะ ก่อนจะคิดได้ว่าแม้ไม่หลบ ก็คงไม่มีใครเดินชนเขาได้อยู่แล้ว ร่างบนเตียงอ่อนปวกเปียกเหมือนตุ๊กตายาง หมอผู้ชายอายุราวสี่สิบปีเข้ามาบีบหัวใจด้วยมือ ตามด้วยเครื่องชอร์ตแบบที่โตเคิลเคยเห็นในหนัง การทำอย่างนั้นทำให้เขารู้สึกเสียวแปลบบริเวณหน้าอกไปด้วยทุกครั้งที่ย่างบนเตียงกระเดื่องขึ้น

เขาไม่รู้ว่าชีพจรกลับมาแล้วหรือเปล่า คล้ายกับมีแรงดึงดูดระหว่างเขากับร่างกาย ทว่าไม่มากพอ รู้สึกได้ชัดเจนว่าชีวิตถูกแบ่งเป็นสองซีก อะไรบางอย่างขาดหายไป เขารู้ว่าไม่สามารถกลับไปแบบสนิทและลุกขึ้นมาไอค็อกแต็กได้ แบบเดียวกับที่คนเราย่อมรู้ว่า หากกระโดดจากคาคีฟ้า ตัวก็จะร่วงสู่เบื้องล่าง ไม่ใช่ลอยขึ้น

เด็กชายถามตัวเองว่ารู้สึกอย่างไรอีก

เป็นความรู้สึกแบบ...หคหุ่ป่นมึนงง ความทรงจำบางอย่างเดิมเข้ามาในสัมผัสขณะที่เราว่าวัน เขาจำแม่ได้ แต่เรื่องราวของพ่อกลับเลื่อนราง เขาจำโรงเรียนและเพื่อนบางคนได้ มีเพื่อนสนิทอยู่คนหนึ่ง แต่นึกชื่อกับหน้าตาไม่ออก เขาชอบกินถ้วยเตี้ยวโก่งของแผงอาหารที่แปดตอนเที่ยง ส่วนตอนเย็นมักจะหาอะไรเล่นแผลงๆ แก้วเบียร์ น้ำแปลกที่จำเรื่องปลิกย่อยเหล่านั่นได้ แต่เรื่องสำคัญอย่างเช่น คายด้วยสาเหตุอะไร หรือวิญญาณกระเด็นหลุดออกจากร่างที่ไหน กลับนึกไม่ออก

ตอนขาหัวใจตาย คงไม่ได้ที่น่ากลัวนักกระมัง

ส่วนที่แย่เกิดขึ้นหลังจากนั้นต่างหาก ตอนที่เราจะเดินทางต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีอะไรติดตัว ไม่มีร้านอาหาร ไม่มีใครช่วยเหลือ นอกจากนั้นยังอาจต้องถูกมิดปักหลัง แล้วถูกผลักดันผ่านประตูที่มีไฟร้อนแรงรอรับ...

คิดมาถึงตรงนี้เด็กชายเพิ่งรู้ว่า ได้เดินออกมาอยู่หน้าห้องฉุกเฉินแล้ว จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าได้เปิดประตูหรือเค้นทะเลออกมาเฉยๆ เขาเงยหน้ามองไปรอบๆ ไม่เห็นแม่อยู่แถวนี้แล้ว เห็นเพียงชายคนนั้น...นักฆ่าหรือคนคุมวิญญาณอะไรสักอย่าง...ยื่นกอดอกเอาไหล่พิงกรอบประตูบานที่เขาเปิดเข้ามาอยู่

"นี่หรือบ้านของเจ้า" นักฆ่าถาม

"ไม่ใช่" ไคเคิลตอบ "คุณบอกว่าคุณเป็นใครนะ"

"ถ้าเจ้ากลับบ้านตัวเองไม่ได้ ข้าคงต้องพาเจ้ามาอยู่บ้านชั่วคราวก่อน มาสิ"

"บ้านไหน"

"คงไม่ใช่บ้านที่เจ้าจะชอบใจนัก"

"ฝันไปเถอะ" ไคเคิลแลบลิ้นใส่ แล้วหันหลังวิ่งเต็มเหยียด

นักฆ่าระบายลมหายใจอย่างเบื่อหน่าย ลมมือที่อยู่ในท่ากอดคองลง จากนั้นล้วงหยิบอาวุธออกมา

ไม่กี่นาทีก่อน

ชายหนุ่มทราบจากใครคนหนึ่งเมื่อนานมาแล้วว่า การที่เราไม่กินอาหารทิพย์กินอยู่นั้นเป็นเพราะผลบุญที่เคยทำไว้แต่ปางก่อน ส่วนลักษณะหน้าตาของอาหาร บางครั้งก็เป็นผลมาจากผู้ที่เคยเป็นญาติ อุทิศมาให้และเราได้อนุโมทนา เขาแค่รับฟังไว้แต่ไม่ปลงใจเชื่อทั้งหมด เพราะบุญบาปนั้นเป็นเรื่องลึกซึ้งหยัง เกินภูมิปัญญาของสัตว์ผู้ยังข้องอยู่ในภพจะรู้ได้ถ้วนทั่ว

เขารู้ว่าไม่ควรเก็บมาขบคิด ทว่าบางครั้งยังอดคนใจมิได้ว่า ตนเคยทำบุญมาอย่างไรหนอ อาหารทิพย์ส่วนใหญ่จึงอยู่ในถ้วยใบเล็ก

เช่นนี้ อีกทั้งยังอยู่คู่กับน้ำแครงสั่นที่คล้ายกับจะมีสัตว์ขนาดเล็กกักอยู่ในลิ้นยุบยับทุกราวที่สัมผัส

แต่จะว่าไปมันก็ไม่เลวร้ายนัก เกือบจะเข้าทีในบางครั้ง

เด็กนั้นก้าวผ่านประตูไปแล้ว คง่วนอยู่กับการพยายามสื่อสารข้ามภพ แถวนั้นน่าจะเจียบสบได้นานพอจนกระทั่งเขากินเสร็จ ชายหนุ่มจึงลงมือลิ้มรสอาหารต่อด้วยความโล่งอก

แต่จนแล้วจนรอดก็มีเรื่องขัดจังหวะจนได้ ขวดน้ำในมือมีอาการสั่นก่อนที่ใบหน้าของท่านหัวหน้าจะปรากฏขึ้นมา โหนกแก้มเบี้ยวไปตามส่วนโค้งของขวดน้ำขึ้น ผู้ส่งวิญญาณปรับมุมขบคนเคาน์เตอร์แล้วมองสบตาตอบ โดยไม่เอ่ยคำทักทายใด

"เจ้าอยู่ไหน" ท่านหัวหน้าถาม เสียงชัดเจนราวกับนั่งอยู่ต่อหน้า

'เหมือนเคย ข้าเพิ่งเสร็จงาน กำลังกินอยู่' ชายหนุ่มตอบด้วยเสียงในจิต ใบหน้าเรียบเฉย

"มีเรื่องด่วน กลับมาที่นี่ตอนนี้เลยได้ไหม"

'ข้ากำลังกินอาหารอยู่'

"ข้ารู้พ่อหนุ่ม บอกแล้วไงว่าเรื่องด่วน จะย้ายกันมาเองหรือให้ข้าลูกออกไปลากคอเจ้ามาละ"

ผู้ส่งวิญญาณหนุ่มกลอกตาเปื่อยๆ 'เรื่องด่วนที่ว่าคืออะไร'

"บอกได้แค่ว่าใหญ่ อาจจะมีภัยคุกคามระหว่างภพ เรื่องนี้ร้อนขึ้นมาจากนรกโน่นเลย"

'อ้อ รี' ชายหนุ่มส่งความคิดตอบเรียบๆ 'พูดถึงเรื่องภพ วันนี้ข้าพบเด็กคนหนึ่งแถวนี้ คูในระเบียนแล้วเขายังไม่ถึงคราวตาย'

"ผู้คิดค้ำระหว่างภพหรือ"

'ถ้านั่นคือคำที่ท่านอยากจะใช้ แต่ข้าไม่เห็นจะแตกต่างจากพวกที่ข้าต้องส่งไปที่ซอบๆ ตรงไหน ก็ล้วนแต่เป็นผู้คิดค้ำระหว่างภพด้วยกันทั้งนั้น'

"วิญญาณที่อยู่ที่นี่มีทั้งพวกที่คิดค้ำระหว่างภพ และพวกที่หลบ

หนีโทษทัณฑ์ เจ้าน่าจะทบทวนคำราบ้างนะ"

ชายหนุ่มยักไหล่ 'ข้าชอบงานที่ต้องออกแรงมากกว่า'

"เจ้าพบเด็กที่ไหน"

'ใกล้รอยต่อของภพอสุรกาย'

"แล้วเด็กไปไหนเสียล่ะ"

'ระหว่างที่ข้ากินอยู่นี้' ชายหนุ่มมองประตูห้องน้ำซึ่งเปิดค้างอยู่ มีเสียงความวุ่นวายในแบบของมนุษย์คั่งลอคเข้ามาเบาๆ 'เขาคงสำรวจบ้านที่ตัวเองเพิ่งจากมาอยู่'

"เจ้าเปิดประตูให้เขาหรือ"

'ไม่เชิง เขาเปิดเองโดยคำแนะนำของข้า'

"รีบปิดประตุนั้นซะ!"

'ใจเย็นนะ ก็แค่กลับไปเยี่ยมชมบ้านเดิมนิคะ หน่อยๆ เขาไม่ได้กลับไปจริงเสียหน่อย ไม่มีใครทำอย่างนั้นได้หรอก หรือถ้าได้ก็เป็นบุญเฉพาะตัวของเขา'

"ข้าหวังอยู่ว่ามันจะเป็นไปได้ และมันจะไม่ใช่แค่เรื่องเฉพาะตัวด้วย ถ้ามันเกิดขึ้นจริง ภพทั้งหลายวายปวงแน่"

'หมายความว่าไง'

"ปิดประตุนั้น แล้วมาที่นี่เดี๋ยวนี้" ท่านหัวหน้าสั่งเสียงเฉียบขาด "พาเด็กคนนั้นกลับมาด้วย"

แล้วใบหน้าก็หายวับไป

ชายหนุ่มยกขวดน้ำแดงขึ้นมาดูต่อ คุณละเลียดอย่างใจเย็นจนหมดขวด "ข้าไม่เข้าใจว่าทำไมใครๆ ชอบทำบุญด้วยสิ่งนี้" เขาพูดกับบริการพลางชูขวดขึ้นเล็กน้อย "โดยเฉพาะตัวข้าเมื่อชาติก่อนๆ รสชาติมัน..." เขาเกือบจะถอนหายใจ "ครวหลังข้าหวังว่าเจ้าจะมีอย่างอื่นให้ข้าลองบ้างนะ"

บริการผงกหัวอย่างกระตือรือร้น นัยน์ตาตื่นกลัว ชักขาถอยจนหลังแนบติดชั้นวางเครื่องดื่ม

"ช่างเถิด" ผู้ส่งวิญญานพิมพำกับตัวเอง เขาค้นเก้าอี้ลุกขึ้นเดินตรงไปยังประตูห้องน้ำที่เปิดค้างอยู่ ชายเสื้อคลุมขยับพะเยิบตามจังหวะก้าวเดินอันชุ่มชื้น ใจเย็น

"ฝันไปเถอะ" เด็กชายยื่นหน้ายื่นตาแลกลับใส่ แล้วหันหลังวิ่ง ผู้ส่งวิญญานเกือบจะชักมีด แต่นึกได้นั่นอาจสร้างความบอบช้ำให้วิญญานเด็กมากเกินไป เขาจึงเลือกหยิบสั้แทน

ปลายสั้สะบัดแหวกอากาศดังขวับ ก่อนเด็กชายจะทันได้วิ่งกลับหัวมุ่ม ในภพของมนุษย์ที่มีกายหยาบอาจเป็นแค่สายลมอ่อนๆ พัดผ่านวูบหนึ่ง แต่ในโลกของวิญญานมันกรีดอากาศจนร้อนฉ่า ส่งเปลวไฟไหววาบตามทิศทางการฟาด ปลายสั้ตวัดเกี่ยวข้อเท้าเล็กจนเจ้าตัวล้มคว่ำ ตามด้วยเสียงร้อง "โอ๊ย!"

ผู้ส่งวิญญานหักห้ามใจไม่ให้โบยสั้ซ้ำ แต่ไม่สำเร็จ เขาเงื้อแขนสุดเหยียดแล้วส่งปลายสั้ฟาดใส่หลังเด็กเต็มเหนี่ยว เจ้าหนูถึงกับสะอึกตัวอ่อน เสื้อขาดเป็นริ้ว เนื้อตัวไม่ถึงกับแปรสภาพเป็นคน แต่สันไหวยคล้ายจะละลาย หลังจากนั้นจึงหลอมรวมเข้าใหม่ด้วยอำนาจแห่งกรรม แผ่นหลังมีรอยแผลไฟไหม้ทาบเป็นปื้น เสื้อซึ่งฉีกขาดมีอาจคืนสภาพเดิมได้อีก

แค่นั้นคงพอแล้วสำหรับเด็ก

ผู้ส่งวิญญานบังคับสั้ให้เลื้อยรัดข้อเท้าเด็กไว้แล้วสาวกลับมา เจ้าหนูส่งเสียงคื๊กคักอย่างอ่อนเปลี้ย มือตะปบจิกพื้น ขณะลำตัวเคลื่อนครีดย้อนหลัง

"ชะ...ช่วยด้วย" ไตเคลปเล่งเสียงออกมา ท่ามกลางความรู้สึกที่ขัดแย้งกัน เรียวแรงเขาเหือดหายเจียนจะสลบ ทว่าความแสบร้อนบนหลังกระตุ้นให้ลืมตาตื่น เด็กชายพลิกตัวหงายขณะถูกลากกลับ ในยามนี้ผู้ส่งวิญญานอะไรนั้นคล้ายกับพระเอกหนังเรื่อง *โกสต์ไรเดอร์* อย่างยิ่ง แม้ว่าศีรษะไม่ถึงกับเป็นหัวกะโหลกติดไฟ แต่นัยน์ตาลุกวาวเหี้ยมเกรียม

ไม่ต่างกัน แม้ว่าสิ่งที่ใช้ไม่ใช่โซ่เส้นโค แต่มีเปลวเพลิงแลบเลียไต่ระยิบ
ตลอดเส้น ถึงอย่างไรมันก็คือปีศาจซักๆ และคุณจะไม่มีความประจําใจ
อย่างในหนังด้วย

"ปล่อยนะ ช่วยด้วยย..."

ผู้ส่งวิญญาณลากเด็กชายมาอยู่แทบเท้า ขยี้มคอเสื้อดูให้ลุกขึ้น
ยืน เส้นสัศคลายออก หดสะบัดกลับมาขคอยู่ในมือ ก่อนถูกเก็บเข้า
กระเป๋าสื่อ จากนั้นมือแข็งแกร่งก็กระชากเด็กชายผ่านประตูกลับสู่โลก
คนตาย บานประตูปิดลงดังเคิม

เสียงอื้อจกฝั่งโลกมนุษย์เงียบหาย เด็กชายอธิบายกับตัวเองไม่
ถูก เหมือนกับว่าโลกนี้เป็นบ้านหลังใหญ่ที่มีห้องหับมากมาย ก่อนหน้านี้
เขาอยู่ในห้องห้องหนึ่งซึ่งดูคล้ายโลกมนุษย์ แต่แล้วก็ถูกกระชากกลับมา
สู่ห้องโถงอันโหวงเหวปราศจากผู้คน

โลกซึกนี้มีเพียงความเงียบ เงียบแบบวังเวง ซวนหคหู ตามแบบ
ฉบับของลคภควิญญาณ แสงไฟหม่นมัวสีส้มสาคแสงน้จกเพดาน ลูกไฟ
คิสก้จ้วหายไปแล้ว บริกรก็หายไปด้วย

"ข้าบอกแล้ว ว่าอย่ายั่วโทสะข้า"

ไตเติลนคภคภคจะทำอะไรเท่ๆ อย่างในหนัง เช่น ญ่น้ำลายรด
หน้าอีกฝ่าย หรือไม่ก็เตะฝ่าหมากแล้วฉวยโอกาศหยิบอวูธอะไรสักอย่าง
ในกระเป๋าคอราเอมอนนั้นมาถึงไ้ว แต่กลับทำได้เพียงพยายามเขย่งปลาย
เท้า ตัวสั่นระริก คอคคมองข้อเท้าซึ่งมีรอยไหม้ของคัวเอง มือหยาบกร้าน
ของคู้ส่งวิญญาณยังขยี้มคอเสื้ออยู่ เด็กชายเงยหน้าไม้ขึ้นด้วยซ้ำขณะพุด
"ปล่อยผมลงซะที หายใจไม่ออก"

คู้ส่งวิญญาณปล่อยมือ เด็กชายเซแทบยืนไม่อยู่ เมื่คั้งหลักค้ค้
ยิดคัวขึ้น กัดฟันข่มกลั่นความเจ็บปวดบนแผ่นหลัง

"ทำไม่ม่ฆ่าผมเสียเลยละ" ไม่น่าเชื่อว่าเขากล้าพุดค้อย่างนั้น

"เอาไ้วหลังจากที่พาเจ้าไปพบใครคนหน้ก่อน"

"ผมไม่ไปไหนทั้งนั้น"

"เกรงว่าเจ้าจะไม่มีทางเลือก"

ผู้ส่งวิญญาณจับลูกบิดประตูห้องน้ำอีกครั้ง แล้วเปิดออก ทั้งที่เป็นประตูบานเดิมซึ่งก่อนหน้านี้เด็กชายเปิดออกไปสู่โรงพยาบาลในภพของมนุษย์ แต่ตอนนี้มันกลับเผยให้เห็นตรอกแคบๆ มีคสลวนอกตัวอาคาร ผู้ส่งวิญญาณก้าวผ่านประตูเข้าไปอย่างสบายๆ เดินสองสามก้าวแล้วหันกลับมา

"จะไปดีๆ หรือต้องให้ข้าใช้กำลัง"

คำว่า *ใช้กำลัง* กระตุ้นรอยแผลไฟไหม้บนหลังร้อนผ่าวขึ้นมา ไตเตลหันมองรอบตัว "นี่คุณมีคอปเตอร์ไหม? ด้วยหรือเปล่า"

"ว่าไงนะ"

"ช่างเถอะ" เด็กชายว่า ขยับขาตามไป

คงเป็นตรอกแคบๆ สักแห่งในเมืองร้าง เด็กชายคิดไปว่ามันอาจทอดลึกไปไม่มีที่สิ้นสุด ทว่าเพียงแค่ชั่วอึดใจมันกลับนำออกไปสู่พื้นที่โล่งแบบลานกว้าง สถานที่แห่งนี้คงเคยเป็นสวนสาธารณะมาก่อน ต้นไม้ใหญ่ยืนตายซากอยู่ท่ามกลางความมืด แผงพุ่มไม้ใบโกร๋นทอดอยู่เป็นแนว บางต้นมีใบเหลือติดอยู่นิดหน่อย แต่ส่วนใหญ่แล้วเหลือแต่กิ่งก้านหงิกงอ ซึ่งในสายตาของเด็กชายดูเหมือนโครงกระดูกของภูตผีปีศาจมากกว่าจะเป็นแค่กิ่งไม้

ลมพัดครумаจากที่ไกลๆ หอบใบไม้แห้งครูดผิวดนเหมือนเสียงกระซิบ

เด็กชายเร่งฝีเท้าให้ทันผู้ส่งวิญญาณ "รอดด้วยครับ" แผลไฟไหม้บนข้อเท้าทำให้ต้องก้าวกะเผลก "คุณยอคนักฆ่า รอดมด้วย" ความกลัวผูกขึ้นแทนที่ความโกรธ รู้สึกเจ็บปวดน้อยลง "ข้าหน้อยครับ รอดด้วย"

¹ คอปเตอร์ไม่มี หนึ่งในอุปกรณ์พิเศษในการ์ตูนเรื่อง *โคราเอมอน* มีลักษณะเป็นใบพัดสองแฉก ใช้ขวักขวามาวางปะไว้บนศีรษะ จากนั้นอุปกรณ์ชิ้นนี้ก็จะทำให้ผู้ใช้ลอยไปในอากาศได้ตั้งใจสั่ง ลักษณะเดียวกับเฮลิคอปเตอร์

ฝูงตัวอะไรสักอย่างแตกฮือขึ้นจากป่าด้านขวา...จากไม้ตายซากที่หนาแน่นพอสมควร...อะไรสักอย่างที่อาจใกล้เคียงกับสุนัขตัวเต็มวัยหลายตัวทะยานผ่านพุ่มไม้บนพื้นราบห่างออกไป สองหรือสามตัวกระพือปีกผละจากยอดไม้เบื้องบน เด็กชายสะดุ้งโหยง เงยหน้ามอง ตัวมันใหญ่เกินกว่าจะเป็นค้างคาว การกระพือปีกหรือเคลื่อนไหวก็ดูไม่เหมือนนก เสียงกริคร้องจี้ๆ ไม่คล้ายตัวอะไรเลยที่เด็กชายรู้จัก เจ้าสองสามตัวที่ว่าโผล่จากยอดไม้หนึ่งไปสู่อีกยอดหนึ่งด้วยท่าทางแปลกๆ กระพือปีกดูเหมือนประคองตัวมากกว่าใช้บินจริงๆ แต่ถึงกระนั้นพวกมันก็รวดเร็วมาก แค่วัยจิตใจเดียวเหลือแต่เพียงยอดไม้ไหวโยกโอนเอน สลัดกิ่งแห้งๆ ให้ร่วงระลงมา

"นะ...นั่นตัวอะไรครับ" ไคเคลรีบก้าวเข้าไปประชิดผู้ส่งวิญญาณซึ่งหยุดยืนพิจารณาอยู่

"จำไม่รู้" ชายหนุ่มตอบ "หลายสิ่งหลายอย่างในโลกคนตายไม่มีชื่อเรียกหรอก ไปกันเถอะ" เขาว่าแล้วก็เดินต่อ เด็กชายรีบทำตาม

"เอ่อ แล้วคุณมีชื่อไหมครับ"

"มี"

"นั่นคือ..."

"ไม่สำคัญ"

"ไม่สำคัญ ชื่อแปลกมาก แต่ก็เท่ดี" ไคเคลพยายามเล่นมุขคลายเครียด

"จำไม่ใช่เพื่อนเล่นเจ้า" อีกฝ่ายว่า ทำเอาเด็กชายไม่รู้จะพูดหรือถามอย่างไรต่อ ได้แต่รับสรวลทำตามไป

ผู้ส่งวิญญาณเดินผ่านจัตุรัสตรงไปยังอาคารมหาหลังหนึ่ง หน้าอาคารเป็นบันไดเตี้ยๆ ซึ่งเด็กชายนับได้เก้าขั้น ถัดจากบันไดขึ้นไปเป็นประตูไม้ขนาดใหญ่แบบผลักเปิดออกทั้งสองข้างคล้ายกับประตูโบสถ์เหนือขึ้นไปมีไฟสีส้มส่องลงมาเผยให้เห็นลวดลายสลักวิจิตรบนบานประตูสองข้างของประตูมีรูปปั้นยักษ์สองคนแต่งเครื่องทรงพร้อมกับกระบอง

เฝ้าอยู่ ทว่า...แทนที่ยักษ์จะยืนตรงปักกระบองลงพื้นด้วยท่าที่ขึงขังในแบบที่มักจะเห็นตามวัดในภพมนุษย์ ยักษ์สองคนนี้ก็กลับอยู่ในท่าทางที่ต่างออกไป

ยักษ์ทางซ้ายยืนกอดคอเอาหลังพิงกำแพง ศีรษะเอียงขวาไหล่ เอากระบองพิงไว้ข้างตัว ส่วนยักษ์ที่อยู่ทางขวาอาการหนักกว่านั้น คือนั่งบนพื้น ก้มหน้าจ้องคางคอก พาคมือไว้บนเข่าซึ่งยกคู้ขึ้นมา กระบองปักลงหว่างขาพาดไว้กับไหล่

ดูเหมือนยักษ์ทั้งสองคนกำลังหลับ

ผู้ส่งวิญญาณก้าวพ้นบันไดชั้นสุดท้ายแล้วหยุดมองชั่วขณะ จากนั้นปรบมือเสียงดังสองครั้ง ยักษ์คนที่อยู่ทางซ้ายตอบสนองทันที ยึดตัวตรงคว่ำกระบองมาปักไว้ตรงหน้า ส่วนคนทางขวาผงกหัวแว่เจีย ครั้นเพื่อนเอาปลายกระบองสะกิด จึงค่อยหันมองเล็กน้อย แล้วยันตัวลุกขึ้นยืน ซึ่งการท่าแบบนั้นทำให้อิฐปูนบริเวณข้อต่อแตกกะเทาะร่วงพรุเล็กน้อย มันคืบคั้นคอตัวเองแรงๆ รีบยึดตัวตรง จัดกระบองให้เข้าที่เช่นเดียวกับเพื่อนที่อยู่ทางซ้าย

ไต่เคิลเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดด้วยภาวะที่คล้ายกับกาลเวลาหล่นหาย มารู้ตัวอีกทีก็เห็นว่าตัวเองมาแอบอยู่หลังผู้ส่งวิญญาณแล้ว เปียกตัวซิก มือขยำเสื้อโคตไว้แน่น...แน่นเกินไปจนเจ้าของเสื้อหันมามอง เขาจึงปล่อยมือพร้อมกับยิ้มแหยๆ ยอมขยับออกห่างครึ่งก้าว ตายังมองตัวประหลาดตรงหน้า สำหรับเด็กชายพวกมันดูไม่ต่างกับยักษ์ปูนปั้น หรือรูปหินสลักหน้าประตูวัด หน้าตาดีมีทั้ง มีเขี้ยวอกมุมปาก คิ้วเป็นหยัก เสื้อผ้าเป็นลวดลายคล้ายเครื่องเบญจรงค์ รองเท้าปลายแหลมงอน และชอบยืนขาแบะนิคๆ...แบบนั้นเปียบเลย ต่างก็คิดว่าเจ้าสองคนนี้ก็ดูเหมือนจะถูกเสกให้มีชีวิต หรือไม่ก็เอาก่อนหินซึ่งมีชีวิตอยู่แล้วมาแกะสลัก บนเนื้อตัวไม่มีสีสันใดๆ แต่งเติม ลวดลายสลักนั้นกลืนไปกับพื้นผิวหินสีคู่

ผู้ส่งวิญญาณหันไป "ข้าจะเสนอหัวหน้า" เขาพูด "บางทีพวกเจ้าน่าจะได้กลับไปทบทวนการเฝ้ายามที่ดีในนรก หรือเป็นทหารอยู่ที่นั่นสัก

กับสองกับ² คีโหม"

"ไม่นะ!" ยักษ์ทางซ้ายร้อง

"ท่านทำอย่างนั้นไม่ได้" ยักษ์ทางขวาว่า "ไม่ได้เด็ดขาดเลย!"

"ทำไมไม่ได้"

"เพราะ...เพราะ...ข้าขอร้องท่าน ได้โปรด อย่าทำอย่างนั้น"

"ที่นี่คงน่าเบื่อเกินไป ไม่มีอะไรให้พวกเจ้าทำ"

"ใช่ ใช่เลย ไม่ค่อยมีอะไร" ยักษ์ทางขวาริบพูดต่อ "พวกข้าถึง
เผลอหลับไป แต่เผลอไม่นานหรอกท่าน นิดๆ หน่อยๆ เอง" พูดพลาง
ขยับตัวอย่างอึดอัด แม้นัยน์ตาเป็นหินแข็งค้ำ ทว่าท่าทางที่เคลื่อนไหว
ส่อนัยอันอ่อนวอน

ยักษ์ทางซ้ายคู้หนึ่งกว่า มันขยับมาข้างหน้านิดหนึ่งแล้วพูด

"ได้โปรดเถิดท่าน ข้ารับรองมันจะไม่เกิดขึ้นอีก"

ผู้ส่งวิญญาณนั่งอยู่ครู่หนึ่ง นิ่งจนราวกับจะกลายเป็นรูปปั้นหินเสีย
เอง แต่ในที่สุดเขาก็พูด "ก็ได้ คราวนี้ข้ายกให้" ทำเอายักษ์ทั้งสองคน
ระบายนัยใจด้วยความโล่งอก

"ขอบคุณท่านมาก" ตัวทางซ้ายว่า

"ขอบคุณท่านจริงๆ" ตัวทางขวาสำหรับ "ท่านเป็นผู้ส่งวิญญาณที่มี
เมตตาที่สุดแล้ว สุขยกไปเลย ไม่มีใครจะใจดีเกินท่านแล้ว"

"คนอื่นฯ มาหรือยัง" ชายหนุ่มถาม

"มาแล้วขอรับ เชิญท่านเลย" ยักษ์ซ้ายวักมือผ่านหน้าประตู
ส่งผลให้บานประตูผลักเปิดออกเบาๆ

"ขอบใจ" ผู้ส่งวิญญาณบอก ขยับก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป เด็กชาย
รีบขยับตาม แต่ยักษ์ทางขวาเอ่ยขึ้น พร้อมกับขยับกระบองมาขวางไว้

² กับ หรือ กัลป์ มีความหมายหลายทาง ได้แก่ กาล เวลา สมัย อายุ กำหนด และประมาณ
ในที่นี้หมายถึง มหากัป อันมีช่วงระยะเวลายาวนานมาก บางตำรากล่าวว่า เป็นระยะเวลา
ตั้งแต่จักรวาลเกิดถึงจักรวาลดับ (ท่านที่สนใจโปรดศึกษาเพิ่มเติมจากพระไตรปิฎก)

"เขามากับข้า ไม่เห็นหรือ"

"โอ้ ข้าเห็นแล้ว" เจ้ายักษจึงกระบองกลับ "แต่อยากจะให้แน่ใจเท่านั้น แบบว่า อยากจะทำหน้าที่ให้สมบูรณ์แบบ...เชิญเลยท่านตัวน้อย..." ผู้คุมประคองหน้าเด็กชาย แล้วหันไปมองชายหนุ่ม "เอ่อ เขาเป็นผู้ส่ง-วิญญานคนใหม่หรือ หรือว่าเป็นผู้ช่วยของท่าน"

"เขาเป็นเชลย"

"อ้อ ถ้าเช่นนั้นก็เชิญเลย ท่านเชลยตัวกระຈ້อยร่อย" มุมปากซึ่งมีเขี้ยวงอกยกขึ้นนิดหนึ่ง เด็กชายผู้ไม่เคยเห็นรูปปั้นขยับเขยื้อนได้มาก่อน จึงเคาะเอวว่ารอยรั้งตรงมุมปากนั้นคือการยิ้มฉันทมิตร

ผู้ส่งวิญญานหนุ่มเดินลึกลงไปในอาคารแล้ว

ไต่เค็ลยงเงอะงะอยู่หน้าประตู ไม่รู้ว่าจะพูดตอบยักษทั้งสองว่าอย่างไร เขาควรพูดอะไรไหม หรือหุบปากไว้จะดีกว่า

สุดท้ายเด็กชายพูดว่า "ขอบคุณฮะ" ยกมือทำท่าตะเบ๊ะให้ทั้งคู่ แล้วรีบตามผู้ส่งวิญญานเข้าไป